

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Έν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρεῖς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΑΥΤΟΤΥΠΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἴδου καὶ συμπληρωτικά τινα εἰς ὅσα γῆδες ἐσημειώσαμεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ πρῶην Δημάρχου ἀξιότιμου κ. Παναγῆ Κυριακοῦ γραφέντων ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ».

Ὁ δημοτικὸς φόρος τοῦ Πειραιῶς δὲν ἐνωκιάζετο πρὸ πενταετίας, ὡς ἔγραψεν, ἀντὶ 125000 δρ. ἀλλ' ἀντὶ 148,320 καὶ πρὸ τοῦ 1879 δὲ καὶ μετὰ τὸ 1879 ὁ φόρος οὗτος τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἐχώρει ἀυξάνων ἀναλογικώτατα, οὐδὲ ὑπάρχει ἐνωκιάσις παραβιάζουσα ἀπότομον ἀύξησιν 200 μέχρι 300 χιλιάδων δραχμῶν. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἐκ τῆς αἰφνυδίας ἀυξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς εἰσαγωγῆς θεωρία τοῦ κ. Π. Κυριακοῦ εἶναι καὶ εἰς τὸ πειραϊκὸν του παράδειγμα ἐσφαλμένη.

Καὶ ἡμεῖς εὐχαριστήθημεν πολὺ ἀπὸ τὸν κ. Τρικοῦπην ζητήσαντα νὰ συγχαρῆ τὸν νεοτὸν διδάκτορα τὰ Νομικὰ κ. Ἡλίαν Λιακόπουλον διὰ τὰς ἐξετάσεις· ἀλλ' ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε περισσώτερον, ὄφειλε νὰ περιορισθῆ εἰς τὰ συγχαρητήρια τοῦ πρωτοπουργοῦ—ὕψιστην τιμὴν δι' ἕνα νέον—καὶ ὄχι νὰ τοῦ προτείνῃ θέσιν ὑπουργικοῦ γραμματέως. Ὁ νέος ὄφειλε νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς του εἰς Εὐρώπην.

Ἀπὸ τῆς αὔριον ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ἀποσπάσματα σπουδαιοτάτων πολιτικῶν ἐκθέσεων σταλεισῶν ἄλλων ἄλλοτε πρὸς σίβηρόν πολιτευόμενα πρόσωπα ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἀναστασίου Γενναδίου, μετὰ ἐνδιαφέροντος ἔθνικοῦ φιλοπατριδοῦ παρακολούθησαντος κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐν Εὐρώπῃ τὴν ἀνατολικὴν πολιτικὴν ἀπέναντι τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ ἀείποτε ποστεινάντος τὰ ἔθνικώτερα καὶ τὰ πρακτικώτερα, ὡς νὰ ἦτο ἐξ ἐπαγγέλματος διπλωμάτης.

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες κοινωνικὴν μελέτην τοῦ φίλου Θ. Κολοκοτρώνη, ἥτις θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐν τῷ τεσσάρων ἢ πέντε φύλλων. Εἶναι ἐκτάκτως τερπνὴ καὶ ἐκτάκτως διδακτικὴ. Διὰ τοῦ καλάμου τοῦ θυμηδογράφου κ. Κολοκοτρώνη διαπνέει πάντοτε ἡ διάνοια τοῦ ἀγωνιστοῦ. Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίγνεται. Πιστεύομεν ὅτι καὶ ἐδῶ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ ἀναγκασθῆ ἀκορέστως· ἄλλως τε δὲ, χρρεῖ

μεῖν καὶ ὡς ἀναφυκτικὸν εἰς τὸν ἐπικρατοῦντα ἐκλογικὸν καύσωνα.

Καὶ εἰς παλαιὸς παλαιὸς συνεργάτης μας ἀναληφθεῖς τὴν τὸσον καιρὸν μηδὲ φαινόμενος, μηδ' ἀκουόμενος, δι' αὐτὸ ἴσως καὶ ἐπίφοβος, ὁ **Γεώργιος Στρατήγης**, ὁ Παρισῖνος τοῦ Πειραιῶς, θερμὴ κεφαλή, θερμότερα καρδιά, μανιώδης ἐραστὴς τοῦ Βίκτωρος Οὐγώ καὶ τοῦ Μυσσέ καὶ τοῦ Παράσχου, ποιητὴς αὐτὸς ὁ ἴδιος, γράψας τὰς *Ροδοδάμνας* του, καταπαρφύρους ἀπὸ θέρμην καὶ ἐξέψιν, ἐπὶ τέλους ἐφάνη, ἀνέτειλε, ζῆ καὶ ἀπὸ ποιητῆς. . . ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ δικαίου. Καὶ τώρα πλέον θὰ πανηγυρίζομεν τὴν ἐπάνυδόν του εἰς τὸν φιλολογικὸν καὶ κοινωνικὸν κόσμον, ἐφ' ᾧ συγχαίρομεν καὶ αὐτὸν καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν ἐντιμώτατον ἔμπορον καὶ δημοτικὸν σύμβουλον Πειραιῶς πατέρα του, τὸσκι ἐλπίδας ἔχοντα ἐπὶ τὴν ποιητικὴν κεφαλήν του Γεωργίου του.

Ἐπαύθη ὁ γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Κανελλίδης ὡς μὴ ὀρθόδοξος καὶ διορίσθη ὁ κ. Λάππας ὡς ὀρθόδοξότατος.

Ἀφορμὴν λαμβάνων ὁ κ. Κ. Σάθας ἐξ ἐπιστημονικῶν δημοσιευμάτων τοῦ διακεκριμένου τῶν Πατρῶν ἱατροῦ κ. Κηρίλλου δημοσιεῖ περιεργατῆ ἐπιφυλλίδα περὶ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀρσενίου Κομπογιαννίτου μέχρι τῆς σήμερον, ἀναγράφων τὰς γενομένας ἀριθμητικὰς καὶ ποσοτικὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ἐξ ἐπιστῶν στατιστικῶν τοῦ 1839 ἐξάγεται, ὅτι τότε τὰ ὀκτὼ δέκκα τῶν κομῶν καὶ πόλεων ἐστρουνοῦτο ἱατρῶν, ἐνθὲ σήμερον οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐπιστῆμονες ἀριθμοῦνται εἰς 4780 καὶ ἀναλογοῦσιν 7 : 62 ἐπὶ 10,000 κατοικῶν, ἤτοι ἀναλογικῶς πλεονάζουσιν ἢ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, ἐνθὰ ἐπὶ 10,000 κατοικῶν ἀναλογοῦσιν 7 ἱατροί. Καὶ ἄλλας δὲ παραβολὰς κάμνει ὁ κ. Σάθας περὶ τῶν κοινωνικῶν προόδων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀναφέρει δὲ καὶ τοῦτο τὸ περίεργον, ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, δύο σπουδαῖοι Ἕλληνας ἱατροί, ὁ Χίος Τιμόνιος καὶ ὁ Κ. φαλλῆν Πυλαρινὸς δημοσίᾳ διεζεδίκησαν πρὸς τὸν ἰένον τὴν ἀνακάλυψιν τῆς δαμαλίτιδος, ἰσχυρισθέντες ὅτι

οί Θεσσαλαί λεγόμεναι Ιάτρισαι ἐνεβολιάζον τοὺς ἀνθρώπους διὰ πύου δαμάλας ἐν ἐκάστη ἐπιδημίᾳ εὐλογίας. Συγχαίρομεν τὸν κ. Σάθαν, ὅστις καὶ νέον πάντοτε μαγειρεύει.

Ὁ κατὰ Κόντου ἀγὼν διεξάγεται ἐν τῇ «Νέα Ἡμέρα» δεινὸς καὶ χαριτολόγος. Ἐκ τῆς δευτέρας ἐπιφυλλίδος κατεράνη πλέον, ὅτι ὁ ἀγωνιζόμενος εἶνε ὁ ἀρχαῖος τοῦ Κόντου ἀντίπαλος Βερναρδάκης. Ὁμολογουμένως φαίνεται ἐν πολλοῖς ἔχων δίκαιον.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὴν 3)15ην τοῦ προσηχοῦ Ἰουνίου συνέρχεται ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ γνωστῷ μεγάρῳ τοῦ Trocadero, Διεθνὲς Συνέδριον πρὸς προστασίαν τῶν παιδῶν, τοῦ ὁποίου ἡ σύγκλησις καὶ διοργάνωσις ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκεῖ πρό τινων ἐτῶν συστάσαν Γενικὴν Ἐταιρίαν πρὸς προστασίαν τῶν ἐγκαταλειμμένων ἢ ἐνόχων παιδιῶν, τυχοῦσης πρὸς τοῦτο τῆς ὑποστηρίξεως καὶ πάσης εὐκολίας ἐκ μέρους τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως· ἡ ἐν λόγῳ ἑταιρεία, συστάσα τὸ 1879 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Georges Bonjean, υἱοῦ τοῦ γνωστοῦ προέδρου τοῦ ἐν Παρισίοις Πρωτοδικείου, ἐνὸς τῶν ὑπὸ τῶν Communards τὸ 1871 τουρκειοθεντων ἡμέρων, ἐπετέλεσεν τεραστίως προόδους ἀριθμοῦσα ἤδη ἄνω τῶν 5000 μελῶν ἰδρύσασα καὶ 5 σχολὰς πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει καὶ ὃν ὁ τίτλος αὐτῆς ἀρκούντως ὑποδεικνύει.

Πρὸς βελτίωσιν τῶν μέσων ὧν ποιεῖται χρῆσιν ἡ ἑταιρεία ἐνόμισε καλὸν νὰ συμβουλευθῇ τὰ καὶ παρ' ἄλλοις Κράτεσιν γινόμενα, καὶ ἀπετάθη εἰς ὅλα τὰ τε τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς κράτη, ζητούσα στατιστικὰς καὶ ἐν γένει πληροφορίας περὶ τῶν ἐν ἐκάστῳ τούτων σχετικῶς τῷ σκοπῷ τῆς ἰσχυόντων. Πρὸς εὐρύτεραν τούτων συζήτησιν συνέρχεται τὸ μνημονευθὲν Διεθνὲς Συνέδριον, ὅπερ φαίνεται θέλουσιν ἐπισκεφθῆ πάμπολλοι ἐκ διαφόρων ἐπικρατειῶν περὶ τῶν ζητημάτων τῶν συζητηθησομένων εἰδικῶς ἀσχολούμενοι.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ὅπως διενεμήθη ἔχει οὕτως. Συζητητέα ἀντικείμενα :

1ον «Μικρὰ παιδία» εἰσηγείται οἱ κκ. Saint-Marc-Girardin ἀντιπρόσωπος τῆς Société Protectrice de l'Enfance, Marleau πρόεδρος τῆς Société des Crèches.

2ον «Ἐγκαταλειμμένα παιδία», ὁ κ. Roussel, Γερουσιαστὴς μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας.

3ον «Μαθητεύομενοι», ὁ κ. Nusse διδάκτωρ τὰ νομικὰ ἀντιπρόσωπος τῆς Société de Protection de Apprentis.

4ον «Λιποτάκται τοῦ σχολείου» ὁ κ. Buisson διευθυντῆς τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

5ον, «Παιδιά φυλακισμένα» ὁ κ. F. Veisin, μέλος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, πρόην διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων.

Διὰ τὰ παρ' ἡμῖν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐταιρίας ἀπετάθη πρὸς τὸν διὰ τῶν δημοσιεύσεών του γνωστὸν γενόμενον ὡς ἀσχολούμενον περὶ τὰ τῶν φυλακῶν κ. Ἀλεξ. Γ. Σκουζέν, ζητήσαν παρ' αὐτοῦ πληροφορίας καὶ καλῶσαν αὐτὸν ἐπανειλημμένως διὰ κολακευτικῶτάτων ἐπιστολῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

Ὁ φιλόπονος κ. Ἀλ. Σκουζὲς θέλων νὰ μὴ ὑστερήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν διεθνή αὐτὴν Σύνοδον ὑπὲρ σκοποῦ ἐξώ-

χως ἀγαθοεργοῦ, κατήρτισεν ἐκθεσιν λεπτομερῆ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἰδρυμάτων τῶν ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ μέλλοντος νὰ συνέλθῃ Συνεδρίου, δηλ. περὶ τοῦ Βρεσκομείου, τοῦ Ὀρφανοτροφείου Κατζίη Κώστα, τοῦ Ἀμαλίου Ὀρφανοτροφείου, καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων. Ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ περιγράψῃ τὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοιοῦτου εἶδους ἰδρύματα ἀπετάθη πρὸς τοὺς Δημάρχους τῶν κυριωτέρων πόλεων τοῦ Κράτους οἶον Πειραιῶς, Σύρου, Πατρῶν, Ζακύνθου, Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Καλαμῶν, Τριπόλεως, Ναυπλίου, Χαλκίδος, Λαμίας ζητών παρ' αὐτῶν πληροφορίας περὶ τῶν ἐν τῷ δήμῳ τῶν τυχόν ὑπαρχόντων τοιοῦτου εἶδους Κωστατημάτων. Καὶ οἱ μὲν δήμαρχοι Πειραιῶς καὶ Σύρου μετὰ προθυμίας ἀξίας παντός ἐπαίνου ἐπέμψαν λεπτομερεῖς πληροφορίας, αἵτινες κατεχωρήθησαν ἐν τῇ ἐκθεσί, ἢ τὸ περιεχόμενον τιμᾶς τοῦς ὑπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευομένους Δίμους, οἱ δὲ δήμαρχοι Ζακύνθου καὶ Χαλκίδος ἔδωκαν πληροφορίας τινὰς πλὴν ἀνεπαρκεῖς, ἵνα γίνῃ περὶ αὐτῶν μνησὶ, οἱ δὲ λοιποὶ οὐδ' ἠξίωσαν ἀπαντήσεως παράκλησιν, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρῃ αὐτοὺς μᾶλλον ἢ τὸ ἄτομον τὸ λαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν ἐκ φιλοτιμίας ἐθνικῆς.

Οὕτω καὶ ἐν τῷ κλάδῳ αὐτῷ τῆς κοινωνικῆς προόδου θέλωμεν παρασταθῆ καὶ ἡμεῖς, αἱ δὲ περὶ τῶν ἴσως ἄνω ἐρεθῆ ἰδρυμάτων τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Σύρου στρατιωτικαὶ πληροφορίαι θέλουσι δημοσιευθῆ ἐν τοῖς πρακτικῶς τοῦ Συνεδρίου, ἅπερ θέλουσιν εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς ἐν παντὶ πολιτισμένῳ κράτει περὶ τῆς τύχης, τῆς βελτιώσεως τῶν ἐγκαταλειμμένων ἢ ἐνόχων παιδιῶν λαμβανομένης φροντίδος.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ὁ χθὲς ἐπὶ ὑπεξαίρεσει συστημένων ἐπιστολῶν δικαζόμενος πρῶην ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος Μουκάκος, ὁμολογήσας καὶ οὗτος ἐν μέρει τὸ ἐγκλημα, ὡς πρὸς τρεῖς μόνον ἐπιστολάς, ἀλλὰ σὺν τῷ ἰσχυρισμῷ ὅτι ἀπέδωκε τὰ ὑπεξαίρεθέντα ποσὰ εἰς τὸν κ. Κροκιδᾶν, ἐκνήχθη ἐνοχὸς καὶ κατεδικάσθη εἰς εἰρκτὴν πέντε ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν.

Σήμερον. Τὸ δικαστήριον εἰσέρχεται ἄλιν εἰς τὴν συνήθη τροχίαν του, διότι ἀπόπειρα ἀναιρέσεως εἶνε τὸ ὑπὸ ἐκδίκασιν ἐγκλημα.

Ἰωάννης Καλέζος ἢ Κούμελος, ὁ κατηγορούμενος, τέκτων τὸ ἐπάγγελμα, νέος καλλωπιστὴς τὴν περιβολὴν, μετὰ χλιδίζουσαν κόμην καὶ βαθυκύανον λαίμοδέτην. Τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς πράξεως ὀφείλετε νὰ τὴν μαντεύσητε καὶ χωρὶς νὰ σᾶς τὴν εἴπωμεν : εἶνε ἡ γυνή. Ὁ παθὼν, συνηλικιώτης, κοσμηματογράφος τὸ ἐπάγγελμα, φέρων τὸ ἐνδοξον ὄνομα Πασανάντης, μετὰ φίλων του ἐβαλτάριζε συγὰ ὑπὸ τὸ παρὰθυρον τῆς ἐξαδέλφου· τοῦ κατηγορουμένου. Ὅπο τὸ θέρους τοῦ 1882. Ἡ παρέα διήρχετο τὰς ἀττικὰς νύκτας τῆς πολιορκουσα τὸ παρὰθυρον τῆς ἐξαδέλφου δι' ἐρωτικῶν διαστίχων καὶ ἐνίοτε ἐπιχειροῦσα ἐφ' ὅδου δια χαλίκων.

Μίαν νύκτα τοῦ Ἰουλίου ἐξερχόμενος τοῦ θεάτρου ὁ παθὼν, συνήτησε τὸν κατηγορούμενον, ὅστις τὸν προσκαλεῖ νὰ τὸν τρατάρη καφέ. Ὁ παθὼν ἀρνεῖται, καὶ διευθύνεται εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ὁ κατηγορούμενος τὸν ἀκολουθεῖ ἀποτελεσματικῶς τῆς μεσονυκτίου αὐτῆς ἐπισκέψεώς του ἦτο

μία καλὴ μαχαιριὰ κατὰ τὴν κοιλιακὴν χώραν, καὶ ἴσως καὶ ἄλλη, καὶ ἄλλη, ἂν ὁ παθὼν δὲν ἐκράτει τὴν μάγαιραν, μετὰ ὅλο τὸν φόβον του, τὸν ὁποῖον ἐξέφρασεν ἐξεταζόμενος, καὶ δὲν κατέφθονον ἐξωθεν ἄλλοι.

Τὸ ἐγκλημα παοίσταται μᾶλλον ὡς φόνου ἀπόπειρα· ἀλλ' ὁ χρόνος ὅστις ταχέως, μετὰ 15 μόνον ἡμέρας ἐπούλωσε τὸ τραῦμα τοῦ παθόντος, ἐπούλωσεν, ὡς φαίνεται, καὶ τὴν μνησικακίαν αὐτοῦ. Διὸ καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ παθὼν μετὰ τῶν δι' ὁ ἐτέρων μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἐνδοιάζουσι σήμερον καὶ τραυλιζοῦσι καὶ προσποιούνται λήθην πάντων καὶ μόνον μνησὴν τοῦ ὅτι ἦτο μεθυμένος· ὁ κατηγορούμενος, διὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν του.

Πρόεδρος. Τί λές, ἦτο τάχα μεθυμένος ὁ κατηγορούμενος;

Παθὼν. Βέβαια γινὶ νὰ με κτυπήσῃ, θὰ ἦτο εἰς εὐθυμίαν!

Πρόεδρος. Μιὰ φορὰ μόνον σ' ἐκτύπησε μετὰ τὸ μαχαιρῖ;

Παθὼν. Ἐκαμὲ νὰ με χτυπήσῃ κι' ἄλλη φορὰ, ἀλλὰ δὲν θη ἤθελε νὰ με χτυπήσῃ κι' ἄλλη φορὰ!!

Εἰς ἐκ τῶν κυρίων ἐνόχων διὰ τινος ἐρωτήσεώς του καταφθάσει ἀρωγὸς τῶν ἀμφισβόλου πίστεως καταθέσεων τοῦ τρίτου μάρτυρος τῆς κατηγορίας, θέλων νὰ ὑποδείξῃ συγχρόνως μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐρώτησιν, ὅτι ἠδύνατο ἰξίόλογα νὰ ἦτο μεθυμένος· διατί τάχα αὐταὶ αἱ ἀμφισβόλαι;

Ὁ Εἰσαγγελεὺς. Κύριε ἐνόχε, ὅταν μεθᾶτε, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ δίδεται μαχαιριὰς, διότι δὲν σᾶς ἔσθε.

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλόματι, 31 Μαΐου

Καὶ τὸ ἐνταῦθα κακούργοδικεῖον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ 2 φθίνοντος Μαΐου. Πρόεδρος τῶν συνεδρίων εἶνε ὁ κ. Εὐθ. Καράκαλας, εἰσαγγελεὺς δὲ ὁ κ. Ἀνδρέας Γαλιά-

τσης· ἀμφότεροι οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐκπληροῦσι εὐορκώτατα καὶ λίαν φιλοπόνως τὸ καθήκον των, μετὰ δὲ τῶν κκ. Μιάνθου γραμματέως καὶ Δελητᾶ ἀντεταγγελῶς, ὑπαλλήλων φιλοπονωτάτων καὶ χρηστοτάτων, ἀπατελοῦσι τοὺς τέσσαρας τροχούς, ἐφ' ὧν ἀκόπως σύρεται τὸ δικαστικὸν ἄρμα ἐν τῇ πόλει μας. Ἡ φυσιογνωμία τῶν πλειοτέρων ἐκ τῶν κυρίων ἐνόχων ἀνακαλεῖ τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον Ῥωμαῖον, τὸν περιφαιῖ Κιγκινάτον, ὅστις ἀπὸ τοῦ γεωργικοῦ ἀρότρου ἐκλήθη ἡνίοχος δικτατορικοῦ ἄρματος. Ἡ ἐπαναληφθεῖσα ὅμως μίμησις τοῦ ἀρχαίου παραδείγματος τὸσάκις ἀπέτυχε· πλὴν ἐν τῇ παρούσῃ συνόδῳ, οὐδὲν ἐφάνη εἰσέτι σύμπτωμα τοιαύτης ἀποτυχίας, πνεῦμα δὲ δικαιοσύνης φαίνεται διέπον τὰς ἐτυμηγορίας τῶν κκ. ἐνόχων, ἄλλως τε τὸ παράδειγμα τῶν τοῦ Ναυπλίου ἐνόχων, καὶ ἡ τολμηρὰ, ὅση καὶ δίκαια, τοῦ εἰσαγγελεὺς διαγωγῆς, οὐκ ὀλίγον ἐπέδρασε πρὸς σωφρονισμόν των πρὸς ἀπεμπώλησιν τῆς δικαιοσύνης ἐπιρροεστέρων.

Τὸ πινάκιον τοῦ κακούργοδικεῖου τούτου γέμει πλείστον εἰδεχθῶν καὶ στυγερῶν πράξεων, οἶον φόνων, ἀναιρέσεων, τραυμάτων θανατηφόρων, ἀπαγωγῶν, βιασμῶν, κλοπῶν, ἐμπρησμῶν κλπ. μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ὑπάρχει ἡ νόμῳ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν συντρόφων της καὶ Λιγαμῖα τι, ἐγκλημα σπάνιον καθόσον ἐνθυμούμαι εἰς τὰ δικαστικά χρονικά τοῦ κακούργοδικεῖου τούτου. Ὁ δρᾶσας ταύτην, Λάκων τὴν πατρίδα, ἐφάνη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο νυμφῶν, δύο παπάδων καὶ δύο κουμπάρων ἀντεκδικούντων τὴν νομιότητα τῶν παρ' ἑαυτῶν τελεσθέντων γάμων, ὧν ὁ μὲν εἰς ἐτελέσθη ἐν Φιλιπποῦ, ὁ δ' ἕτερος ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Γηθίου. Τὸ θέαμα εἶχε τι τὸ κωμικὸν τῶνόντι ἐν τῇ ἐμολογουμένη αὐτοῦ σοβαρότητι, ἡ δὲ διεκδικησις τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τῶν δύο ἐκεῖνων νυμφῶν τῶν παπάδων καὶ τῶν παρανύμφων, ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν αὐτοῦ κωμικότητα, ἐδίδε χώραν εἰς

Ἡ νεαρὰ γυνὴ προσέβλεπε πάντοτε μετὰ προσηλώσεως καὶ ἀκίνητος.

Ἐξηκολούθησέν :

— Ὅθ φέρωμεν τὸ πένθος τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπὶ ἐν ἔτος, δύο ἔτη, εἰάν ἐπιθυμήτε.

Ὅταν δὲ ὁ χρόνος κατευνασῇ ὀλίγον τὴν θλίψιν, ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς προστατεύω, νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχῆ, θὰ σᾶς δώσω τὸ ὄνομά μου· δευτέρα τις μαρκεσία Σαμαράνδ θὰ γίνῃ βαρὴν δεσμοαῖζ. ὦ! Ν' ἀνήκωμεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον! Ὅθ ἦσθε ἡ ἀξίεραστος γυνὴ μου, ἡ καὶ προσφιλεῖς σύντροφος τοῦ βίου μου. Τὸ τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ μου δὲν θὰ ἦναι ὄρφανόν, θὰ ἀνεύρῃ ἕνα πατέρα!

Ἄμα ἐνθαρρυνθῆτε περὶ τῆς τύχης, περὶ τοῦ μέλλοντος ὑμῶν, ἡ ψυχὴ ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον θὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ, ἱκανοποιηθεῖσα, εὐτυχῆς θὰ καταπέμψῃ ἐφ' ἡμῶν οὐρανόνθεν τὰ ἡδύτερα μειδιάματά της.

Διατί ν' ἀμφισβόλωμεν; Διατί νὰ μὴ πιστεῦσωμεν εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἰς τὰς ἐπιχειροῦσας εὐδαιμονίας; Ἐάν ὑπάρχωσι ζοφεραὶ ἡμέραι ἐν τῷ βίῳ, ὑπάρχουσι καὶ ἡμέραι φωτός. Ὁ κερκυνὸς ἐπέσκηψεν, ἡ καταιγὶς παρέρχεται καὶ ἐπανέρχεται ἡ γαλήνη. Οὐχί, οὐχί, ἂς μὴ ἀμφισβόλωμεν, διότι τὸ ἀμφισβόλλειν εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ· πιστεῦσωμεν ἀπεναντίας εἰς τὰς χάρας, αἵτινες ἔρχονται μετὰ τὰ δάκρυα, καὶ στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν πρὸς τὴν ἐλπίδα!... Ἀμφότεροι εἰμεθα νέοι· μέλλον ἀκτινοβόλον,

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 496)

Μοὶ ἀνετέθη ἡ φροντίς περὶ τῆς εὐτυχίας σας· ὦ! νὰ καταστήσω ὑμᾶς εὐτυχῆ, πόσον γλυκεῖα εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις τοιοῦτου καθήκοντος! Καὶ πόσον εὐρίσκω αὐτὴν εὐκατόρθωτον!

Ἀναμφισβόλως δὲν θὰ λησμονήσητε αὐτόν· ἀλλὰ θὰ κατορθώσω, ἐλπίζω, νὰ κατευνασῶ τὰς λύπας σας· θὰ ἴδῃτε, θὰ ἴδῃτε. Ἐπειτα δὲ, θὰ ὑπάρχῃ πλησίον ὑμῶν τὸ τέκνον ὑμῶν, θὰ μοὶ βοηθήσῃ νὰ σᾶς παρηγορήσω. Ὅθ ἀνεύρῃτε πᾶσαν τὴν τρυφερότητα, ὅλον τὸν ἔρωτα ἐκεῖνου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις δὲν θὰ ζῆσῃ ἢ χάριν ὑμῶν.

Μὲ ἀκούετε, δὲν μ' ἀκούετε Λουκίᾳ!

τόν ἐμβριθῆ παρατηρητὴν εἰς μυρίας ἀπελπιστικὰς σκέψεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἢν τὸ εἶδεχθῆς τούτο ἐγκλημα ἐκ βάρων διασαλευεῖ. Καίτοι ὅμως τὸ ἐγκλημα ἀπεδείχθη, ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη κατὰ τύπου, ἀθώος, διότι ἡ ἀπαιτούμενη ἔγγραφος ἀδεια δὲν ὑπῆρχε, καθόσον ὁ ἐπισκοπικός ἐπίτροπος Φιλιατρῶν κερσόσκοπῶν ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου δὲν κατεχώρισε τὴν ἐπίσημον πράξιν ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τοῦ ἐπισκοπικοῦ γραφείου. Φεῦ! οἷος ὁ κληρὸς καὶ οἷα ἡ ἀτέλεια τῆς δικαιοσύνης.

Χθὲς συγερώτατον καὶ ἀνοσιώτατον ἐπίσης ἐδικάζετο ἐγκλημα. Ἀδελφοῦσιν ἀπέκρινεν ἀδελφὸν διὰ το χαμερπεῖς, τὸ ταπεινὸν συμφέρον. Ὀνομάζεται Ἰω. Γαρίτζαλης ἐκ Κυπαρισσίας τῆς κοινῶς λεγομένης Ἀρκαδίας. Ἦλθεν εἰς ἐρίδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, συνεπίκουρον δ' ἔχων ἀνεψιὸν του τινὰ καὶ ἕτερον ἀδελφόν του ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ὁ μὲν εἰς διὰ τῆς ράβδου, ὁ ἕτερος διὰ τῆς μαχαίρας καὶ οὗτος διὰ πιστολίου, ἐφόρουν τὸν δυστυχή ἀδελφόν· ὁ κατηγορούμενος ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὸ πιστόλιον δι' οὗ ἐφορεύθη ὁ ἀδελφός του, ἦτο τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ του, ὅπερ περὶν ἔνεκεν τῆς εἰς χεῖρας συμπλοκῆς ἐφόρουν αὐτόν, ἀλλ' ἡ θέσις τῆς πληγῆς ἦτο τοιαύτη, τότε δὲ περιστάσει, ἀλλὰ ὑπεστήριζον τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, ὥστε μετὰ εὐγλωττον ὀμιλίαν τοῦ εἰσαγγελέως κ. Γαλλιάνου, ἐκηρύχθη ὁ κατηγορούμενος ἐνοχὸς ἀναίρετος δικασθεὶς εἰς δεκάτη εἰρκτήν.

Θέμις.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάρων, 30/2 Ιουνίου 1883.

Ἐντὸς τοῦ κικεῶνος τῶν ποικίλων εἰδήσεων, ἃς ὁ τηλε-

ὑπερήφανον διανοίγεται πρὸ ἡμῶν μετὰ τῶν εὐρέων ἀκτινοβολούντων ὀρίζοντων αὐτοῦ!

Βεβαίως ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαίτζ ὠρτίζει τῇ νύμφῃ του διὰ παραδόξου τρόπου. Ἐάν εἶχε ποίαν τινα ἱκανότητα, λεπτότητα, τὴν πανουργίαν τοῦ πνεύματος, ἀπεναντίας ἐστρεφεῖτο πάσης ἀβροφροσύνης, δὲν ἤσθάνετο ὅτι ὑπῆρχε τι τὸ ἄτοπον, τὸ ἐμπνέον μάλιστα ἀποστροφῆν εἰς τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ. Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀκρωμένη αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς, εἶχε πωλήσει τὴν ἀγαθότητα του ἡσυχῶς μέχρι τέλους, ὡς τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἡ Λουκία τὸν εἶχεν ἀκούσει, ὡς ἀνοίει τις κροτον μακρυσμένον, ἀδιάκριτον, τὸν ὁποῖον ζῆτεῖ νὰ ἐξηγήσῃ μόνον ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐπληττε τὰ διαφράγματα τῶν περιβουβουμένων ὧτων αὐτῆς· ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς, ἐξ οὗ ἡ σκέψις ἀφίπτατο, δὲν ἠδυνάθη αὐτὴ βεβαίως νὰ καταλάβῃ τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ Λέοντος.

Αὐτὸς δὲν ἔβλεπε τὴν συστολὴν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς νεαρῆς γυναικὸς, τῶν χειλέων τῆς, τὴν παράδοξον κίνησιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ βλέμματός τῆς οὐδὲν ἔβλεπε, περὶ οὐδενὸς ἀμφέβαλλεν. Ἐμμεν αὐτὴ σιωπηλῆ, ἀτενίζουσα αὐτὸν πάντοτε· εἶχεν ἀρτίσει αὐτὸν νὰ ὀμιλήσῃ, δὲν διέκοψεν αὐτὸν οὐδὲ διὰ μιᾶς λέξεως· ἐπέδοκίμαζεν αὐτὸν λοιπὸν· Συγκατετίθετο· Ἀλλὰ τίς εἶδεν, ἴσως αὐτὴ ἠγάπα αὐτόν! Διὰ τί ὄχι; Ἦτο ὠραῖος, κομψο-

γραφος κατὰ στιγμὴν ἀπὸ πόλου εἰς πόλον καὶ ἀπὸ ἠπείρου εἰς ἠπείρον καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώρας διασπείρων, μεταξὺ μιᾶς ἀποβάσεως τῶν Γάλλων εἰς τὸ Τονκίον καὶ τῆς ὑψώσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ συναλλάγματος, μεταξὺ τοῦ κρουολογίματος ἐνὸς πρίγγης καὶ τῆς ἀφίξεως ἐνὸς οἰουδήποτε ὑπουργοῦ, πολλὰκις δὲν εὐρίσκει δύο στίχων τόπον ἢ ἀγγελία τοῦ θανάτου ἐνὸς ἀνδρὸς, οὕτως ὁ βίος· ἂν δὲν ἐστεφανώθη ὑπὸ τῆς πολυπατάγου εὐκλείας δὲν ὑπῆρξε δι' αὐτὸ ἦττον ἡρωϊκὸς καὶ ἀξίος τοῦ στεφάνου. Διὰ τούτο εἰ καὶ βραδέως δὲν διστάζω νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸν θάνατον, τοῦ Ἀλβέρτου Μαρίου, ἐπισυμβάντα αὐτῇ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβάλδη.

Μετὰ ἐν ἀκριβῶς ἔτος ὁ στρατιώτης ἠκολούθησε τὸν στρατηγὸν του εἰς τὸν τάφον. Ὑπῆρξεν ὁ Μάριος στρατιώτης τῆς σπάθης, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἥρωος, καὶ ὅταν οἱ ἄγωνες οἱ ἔθνικοι ἔλαβον τέρμα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τὰ ζῆφρα ἀπέτεθσαν καὶ πάλιν ἐν τοῖς κοινοῖς, ὁ Μάριος ἀνέλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἠγωνίσθη δι' αὐτῆς τὸν κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς του.

Ἦτο ὁ ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ρώμῃ ἐκδομένου «Δεσμοῦ τῆς Δημοκρατίας» κυρίου ὄργανου τοῦ μεγάλου δημοκρατικοῦ κόμματος, οὕτως ἦγει ὁ Γαριβάλδης.

Φιλόσοφος καὶ καλλιτέχνης ἤρίστου μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων δημοσιογράφων τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ ὄνομά του ὑπῆρξε πάντοτε διὰ τοὺς δημοκρατικούς Ἰταλοὺς ἐ/έγγυον τιμιότητα, ἀταπαρνήσεως καὶ ἐθελοθυσίας ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν, ἃς καθ' ἅπαντα τὸν βίον του ὑπερήσπισε διὰ παντός ὄπλου. Ἐκλεγείσθε ποτε βουλευτὴς παρητήθη μὴ θελήσας νὰ ὀμώσῃ πίστιν εἰς τὸν βασιλεῖα. — Εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τῆς μεγάλης ἐπαναστατικῆς γενεᾶς, οἵτινες ἤδη παρέρχονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Ἐν Ἰταλίᾳ ἀπομένοντιν ἐτι τινεῖς, καὶ ἡ φωνὴ τούτων καὶ τὸ πνεῦμα τῶν θανόντων, σώζουσιν

περπῆς, διακεκριμένος, ὡς ὁ ἀδελφός του, καὶ νεώτερος τοῦ μαρκησίου, ὁμοίαζε δὲ κατὰ πολὺ μετ' αὐτόν. Ἐνθυμεῖτο δὲ ὅτι ἡ Λουκία κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου τῆς προσέβλεπεν αὐτῷ τρυφερῶς καὶ ἐμελῖα ἠδέως.

Εἶχεν ἤδη ὀρμήσει, διὰ τί νλ κρατηθῆ; Ἡ στάσις τῆς Λουκίας δὲν ἐφαίνετο ἐπιτάττουσα αὐτῷ νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα; Ἀημονῶν πᾶσαν συστολήν, γενόμενος ἀκόμη περισσότερο ἀυθάδης, διωλιθίσεν ἐκ τῆς ἑδρας του καὶ εὐρέθη γονυπετῆς πρὸ τῆς νεαρῆς γυναικὸς.

— Ἀγαπητὴ Λουκία! ἀγαπητὴ Λουκία! εἶπε μετὰ τρυμοῦσης φωνῆς, ἥτις ἐμελλε, κατὰ τὴν ἰδέαν του, νὰ παραγάγῃ θαυμάσιον ἀποτέλεσμα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ εἰς ἀναστεναγμόν.

Ἦν ἡ ἀπάντησις οὗτος. Πόσα πρᾶγματα δὲν περιεκλείοντο ἐν τῷ ἀναστεναγμῷ τούτῳ!

Ἐνυγκλίθη τὴν Λουκίαν καὶ περιέσφιγγεν αὐτήν.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Λουκίας, συνεσταλμένη, βαρεῖα, ἐκλινε πρὸς αὐτόν.

Ἡπατάτο οὗτος εἰσέτι, βεβαίως ἀμειλιωπῶν ὁ ἄθλιος.

Ἡ κεφαλὴ τῆς νεαρῆς γυναικὸς ἐκλινε περισσότερο. Οὗτος δὲ ὕψωσε τὴν ἑαυτοῦ, μὲν κύνων τὸν λαιμόν. Ἡ μεταξίνος μέλαινα κόχη τῆς ἐθόπευσε τὸ μέτωπόν του. Ἦσθάνετο ὅτι διέδραμε τὸ μέτωπόν του χλορὰ πνοή. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπιθυροβόλησαν, τὸ βλέμμα ἐξέστραψε, μειδίαμα δὲ

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΠΑΝΤΟΥ

Ἐνθυμεῖσθε τὴν πρό τινας χρόνου ἐν τῷ ἐνταῦθα κακουρογοδικεῖο καταδικῆν Ἰταλοῦ τινος ὀνομαζομένου Πασκουάλε, καταγγελέντος ἐπὶ πλαστογραφίῃς γραμματίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὑπὸ τινος Γερανεᾶ, ὑποδείξαντος αὐτὸν εἰς τὴν τράπεζαν, ἵνα λάβῃ τὴν εἰς τοὺς καταγγέλλοντας τὰς πλαστογραφίας τῶν γραμματίων τῆς ἀμοιβὴν τῶν 100 χιλ. φράγκων.

Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν παραδόξων ἐν Ἀμερικῇ δηλ. μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ Πασκουάλε καὶ Γερανεᾶς ἠνώθησαν ἀποτελέσαντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τὸν κ. Ἰωνάθαν Σμιθ, ὅστις αὐτὸς ἑαυτὸν κατήγγειλεν εἰς τὸ συμβούλιον τῆς τραπεζῆς ἐπὶ πλαστογραφίῃς τῶν γραμματίων τῆς διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἐκ δικασίων χιλιάδων φράγκων ἀμοιβήν. Ἐνοεῖται ὅτι μετὰ τὸ ἴδιο ἅμαξί μετὰ τὸ ὅποιον ἐπῆγε νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ἴδιο ὠδηγήθη καὶ εἰς τὰς φυλακὰς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Τί τὸν μέλει ὁ μὸς; Ἀφοῦ ἔβγη ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἔλαχε 200,000 φράγκα περιουσίαν.

Οἱ ἐν τῷ «Salon» τῶν Παρισίων ἐκθέται εἰκόνας δὲν θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ μεταχειρίζονται τὰ πολυτελῆ πλαίσια, διότι παρατηρήθη ὅτι ταῦτα προσελκύουσι τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν περισσότερο ἢ αἱ εἰκόνας αὐταί. Ὁ Charivari ἀναφέρων τὸ γεγονός, προτείνει ὅπως ἐφαρμοσθῇ ἀνάλογος διάταξις καὶ ἐπὶ τῶν τοαλετῶν τῶν κυριῶν, αἵτινες κατ' αὐτὸν δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ πολυτελεῖς κορνίζαι περικαλύπτουσαι σκελετὸν ὅστις λέγεται γυνή. Συμφωνοῦμεν.

Ἐν Ναυπλίῳ συλλαμβάνονται οἱ ἐνορκοὶ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως διότι ἠθώωσαν κατηγορούμενον προφανῶς ἔνοχον.

Ἐτι καὶ μεγαλύνουσι τὴν Ἰταλίαν παρ' ἡμῖν παρῆλθον ὄλοι, ὄλοι καὶ τὸ πνεῦμα ἐτι τῶν γιγάντων ἐκείνων μᾶς ἐγκατέλειπεν, ὡσεὶ αἰῶνες ληθέργου μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἐπῆλθον.

Νόστιμα νέα ἐκ Ρώμης. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα παραδόξως ἐκλογικὸς ἀγὼν ἔλαβε χώραν ἐν μιᾷ τῶν περιφερειῶν τῆς Ρώμης, καθ' ἣν ἀντίπαλοι παρατάσσοντο ἀρ' ἐνός ὁ συντηρητικὸς πρίγκηψ Colonna, ὅστις ὅμως ἔλαβε τὰς ψήφους καὶ τῶν φιλελευθέρων, διότι ἂν ὄχι ἄλλο, εἶναι τίμιος, ἀρ' ἑτέρου δὲ ὁ δευτέρος υἱὸς τοῦ Γαριβάλδου Ριτσιώτης—ρίπος τοῦ μεγάλου πατρικοῦ τοῦ ὀνόματος—ὑπεψήφιος οὗτος τοῦ κόμματος τοῦ Κοκκαπιέλλερ, τοῦ ἄρχεῖου καὶ γελοιοδαστάτου δημοαγοῦ τῶν τριόδων τῆς Ρώμης, περὶ οὗ καὶ ἄλλοτε ἐγγραφονομῖν. Οὗτος εἰσπηδήσας, Κύριος οἶδε πῶς ἐν τῷ ἰταλικῷ κοινοβουλίῳ, ἐπειράτο καὶ συντροφον παρ' ἑαυτῷ νὰ προσλάβῃται τὸν θιασώτην του Ριτσιώτην. Ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ ἀπέβη ὑπὲρ τοῦ Κολόνια. Ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὁ Κοκκαπιέλλερ, τὸ αἶσχος τῆς ἰταλικῆς ἀντιπροσωπείας, προσέβαλε τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐξερράγη ἐπὶ τέλους εἰς ὕβρεις ἐναντίον πάντων καὶ αὐτοῦ τοῦ προέδρου κ. Φαρίνι· ὑπῆρξε πρωτότυπος ἡ σκηνή· οἱ βουλευταὶ ἀπεσῶθησαν πάντες ἐγκαταλείποντες τὸν χυδαῖον ῥήτορα βόωντα ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ἐἴτα ἡ ἐκλογὴ Κολόνια ἐπιδοκιμάσθη παμφήκει καὶ ὁ Κοκκαπιέλλερ ἀγανακτῶν ἔδωκε τὴν παρτίτσιν του! . . . ἦτις πάραυτα ἐγένετο ἀποδεκτὴ, τῶν βουλευτῶν μὴ πιστευόντων εἰς τοιαύτην εὐτυχίαν.

Τούτο εἶναι τὸ μεγαλειότερον νέον τῆς ἡμέρας· τῶρ ὁ Κοκκαπιέλλερ, ὁ ὁποῖος εἶναι καταδικασμένος εἰς 42 μῶνων φυλάκισιν δι' ὕβρεις καὶ συκοφαντίας ἐναντίον ἀξιολογῶστων προσώπων, θὰ συλληφθῇ καὶ ἀπὸ τῆς φυλακῆς του ἴσως νῆαν τινὰ κωμωδίαν διοργανίσῃ διὰ τοῦ κατωτέρου ρωμαϊκοῦ ὄχλου, ὅστις πιστεύει εἰς αὐτόν. Α. Γ. Η.

σατανικὸς ἐπερᾶν ἐπὶ τῶν χειλέων του. Κατέρριπτε τὸ προσωπεῖον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μαρκησίας ῥίπτοντες τὴν φλόγα τῶν ἐπὶ τῶν τοῦ βαρόνου ἐφαίνοντο ὡς μεγεθυνόμενοι ἐτι.

— Λουκία, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, ἀνεκραξέ μετ' ἐμπαθῆς ἐξάφνης.

Καὶ συσφίγγων αὐτὴν περισσότερο ἐπέθετο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς φιλίαν.

Ἐκείνη ἐρρίφθη ὀπίσω ἐκβαλοῦσα ὀξεῖαν κρυγῆν, ὡσεὶ ἠσθὰ ε: το ἐγκαυσιν ἢ δῆγμα· ἐπειτα ἀποσπωμένη δι' ἰσχυρᾶς κινήσεως ἀπὸ τῶν βραχιόνων του, ἠνωρθώθη δι' ἐνός σκιρτήματος, φρίττουσα, πελιθνή, λάμψεις ἐκπέμπουσα διὰ τοῦ φρικκλέου, τρομ' ἐροῦ βλέμματός τῆς.

Ὁρθὸς πρὸ αὐτῆς, ἐκπληκτικὸς, ἀνήσυχος, ὁ βαρόνος τὴν παρετήρει διαπορῶν τί ἀρὰ γε τούτο ἐσθῆμαι. Δὲν κατελάμβανεν ἀκίμη, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πύρινον τοῦτο βλέμμα, ὅπερ ἐγκατελίμπανεν αὐτόν, ὅπερ προσήλυτο ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἦν ὡς αἶχμη ἦλου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἠσθάνετο ἑαυτὸν τεταραγμένον, στενοχωρημένον. Ἦρξατο τρέμων, φοβούμενος. Προαισθανόμενος βιαίαν τινα σκηνὴν, ἠνωρθώθη θρασύς, ἐτοιμὸς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν θύελλαν.

Ἄλλως δὲ τί εἶχε νὰ φοβηθῇ; Ἡ δυστυχὴς αὐτὴ, ἥτις οὐδένα εἶχεν ἐν Γαλλίᾳ, ἵνα τὴν προστατεύσῃ καὶ τὴν ὑπερασπίσῃ, ἥτις δὲν ἐγνώριζε μάλιστα τὴν γαλλικὴν γλώσσαν, δὲν ἦτο ὀλοσχερῶς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του; Ἀσθενῆς,

μεμονωμένη, ὑπ' οὐδενὸς γνωρίζομένη, τί ἠδύνατο; Οὐδέν. Ἄ! τῶρ ὅτε δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ εὐπαπίτης ἀδελφός του, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ συγκατῇ ἑαυτὸν ἐνώπιον τῆς νύμφης του, καταβεβλημένης ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἠδύνατο νὰ κρατῇ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, νὰ τῇ καταδείξῃ ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποστῇ τὴν κυριαρχίαν ἐνὸς δεσπότη.

Τῷ ὄντι δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφαίνετο τοιοῦτος οἷος ἦτο· εἶχε πραγματικῶς καταβιάσει τὸ προσωπεῖον καὶ ῥίψει μακρὰν τὸν ψευδῆ κόσμον τοῦ κωμωδοῦ.

Ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν ἐστὶ ἀκίνητος, ἡ μαρκησία ἐποίησε βῆμα πρὸς τὰ πρόσω, ἐπειτα δεύτερον, ὑστερον τρίτον, πλησιάζουσα βραδέως τὸν βαρόνον. Φθάσασα πλίστιον αὐτοῦ καὶ σχεδὸν ψύσασα ἀνέλαβε τὴν ἀκίνησίαν τῆς· ἀλλὰ σκιερὰὶ λάμψεις δικυλάκων τὸ βλέμμα τῆς, αἵτινες παρήρχοντο μετὰ παραδόξων ἀνανακλάσεων. Αἴφνης ἤγειρε τὰς χεῖρας ὑπεράνω τῶν ὀμων τοῦ βαρόνου καὶ βιαίως, μετ' ἀγρίας ἐνεργείας, ἀπώθησεν αὐτὸν πάσῃ δυνάμει ῥίπτουσα κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ φωνῆς σπρηκνίωσης τὴν λέξιν ταύτην δις ἐπαναληφθεῖσαν:

— Ἄθλιε! ἄθλιε!

Ἐν μέσῳ τῆς τρυμερᾶς ταύτης ἀνατροπῆς τῶν διανοητικῶν τῆς δυνάμεων, ὡσεὶ, πρὶν ἢ σθεσθῇ ἡ τελευταία λάμψις τοῦ λογικοῦ τῆς, εἶχε παρᾶσχει εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς τὴν ἰσχυρὰν ταύτην ὑπερρυσικήν δύναμιν, τὴν δευτέραν ὀρακριν, ἥτις ἐστὶν ἐν τῶν θαυμασίων τοῦ μαγνητισμοῦ, αὐτὴ

Ἐν τῇ Ἀμερικῇ ὅμως δὲν τὰ ξυρῶν αὐτά. Μόλις τὸ δικαστήριον τῆς Βοστώνης ἤθωσσε ἓνα δικηγόρον ὀνόματι Duches, ὅστις εἶχε διαπράξει δολοφονίαν τινὰ λίαν αἰματηράν, τὸ παριστάμενον πλήθος συλλαβὸν τοὺς ἐνόρκους ἐξῆλθε μετ' αὐτῶν τῆς πόλεως... καὶ τοὺς ἀπηγγόνισεν! Ἐὰν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἤθελε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν μέθοδον ταύτην τῶν ἀμερικανῶν πρὸ πολλοῦ ἤθελεν ὑπάρχει ἑλλειψίς σαπουνοῦ καὶ σχοινοῦν.

Καὶ τί δὲν κάνουν αὐτοὶ οἱ ἀμερικανοὶ διὰ τὴν ἀναγγεῖλον ἓνα πρᾶγμα! Ἰδοὺ τί ἐγράψεν μία ἡμέρη τῆς Νέας Ὑόρκης μετὰ τὴν κηδείαν ἑνὸς ἀμερικανοῦ.

«Ὅλοι οἱ ἑλθεῖν προσκλητήρια ἵν' ἀκολουθήσωσι τὴν κηδείαν τοῦ πολυκλαύστου Β... ἢ παρητήρησαν βεβαιὰ τοὺς κομφῶδες χαρακτήρας τῶν 4 στιγμῶν δι' ὧν ἦσαν τυπωμένα ταῦτα. Καὶ αὐτοὶ οἱ χαρακτήρες εὐρίσκονται εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Δ...»

Συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κατωτέρω ὄλοις τοῖς ὑποψηφίοις δημάρχους Ἀθηνῶν, πιστεύοντες ὅτι τὰ ἐγρῶν ὑπ' ὄψει ἂν βγοῦν δῆμαρχοι. Εἰς τοὺς Παρισίους ἐσκέφθησαν ἐπειδὴ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὰ ἐνοίκια γίνονται ἀκριβώτερα, ὅπως δαπάναις τοῦ δήμου ἐπὶ οἰκοπέδων ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν κτισθῶσιν οἰκίαι ἀξίας 500,000 φρ. καλύψωσι δὲ τὰς δαπάνας βάζοντες εἰς λαχεῖον αὐτάς τὰς οἰκίας· θὰ ὑποχρεωθῶσι δὲ οἱ κερδίσοντες αὐτά· νὰ τὰς ἐνοικιάζωσιν ἐπὶ 99 ἔτη εἰς τὸ δέκατον τοῦ ὅσον τὰς ἐνοικιάζωσιν οἱ λοιποὶ ἰδιοκτῆται. Λαμπρὰ καὶ ἐφαρμοστέον.

Ἐν Ἀμερικῇ συνίστη ἑταιρεία κατὰ τῆς πολυτελείας. Ἡ ἑταιρεία διηρέθη εἰς τμήματα, ἕκαστον δὲ τῶν τμημάτων

εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ βαρῶνους τὰς μυχαϊτάτας σκέψεις του.

Ὁ Λέων ἀνέμενεν ἐπιτιμήσεις, λόγους ἀγανακτήσεως, οἰονόηστες κολαφισμῶν. Οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη. Ἡ ἐκρηξίς ἐγένετο. Ἡ Λουκία ἀπεκάλεσε αὐτὸν ἄτιμον. Τοῦτο ἦτο τὸ πᾶν.

Ἀπεμακρύνθη ἡρεμος, πάντοτε εὐχαρῖς, ἀφίνουσα τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν εὐχαρίστῳ ταλαντεύσει.

Τὸ βλέμμα τῆς αἴφνης κατεπραῦνθη· οὐδὲν ὑπῆρχεν ἀγριον, ἢ φλόξ ἐσβέσθη, ἐπανῆλθε δὲ ἡ ἀπερίγραπτος ἐκφρασίς τῆς χαυνότητος καὶ τῆς θλίψεως.

Παρητῆρει περὶ ἑαυτὴν ὅπως ἐκπληκτος ὡς περιέργος· ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἀνεγνώριζε πλέον ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ αἰθούσῃ, ἐν ἣ τὸσαῦτα ἤδεα φιλήματα ἀντηλλάσσοντο, τὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἦσαν εἰς αὐτὴν οἰκεία.

Δὲν προσεῖχεν εἰς τὸν Λέοντα, ὅστις ἐκπληκτος ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ δωματίου, ἐξήταζεν αὐτὴν μετὰ τινος δυταρέστου ἀνησυχίας, ἴσως μάλιστα δὲν ἐβλεπεν αὐτὴν αὐτόν. Οἴμοι! δὲν ἐνθυμῆτο πλέον αὐτὴ ὅτι εἶχε συμβῆ.

Ἐστῆριξεν ἰσχυρῶς τὰς δύο χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.

— «ὦ! εἶπε.

Διὰ βήματος ἀνησυχῶ, πυρετώδους περιῆλθε πολλάκις τὸν κοίτων ἐπιφωνοῦσα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὦ! ὦ! ἔλεος!

τούτων ἀνέλαβε τὴν κατάργησιν ἑνὸς εἶδους πολυτελείας. Π. γ. τὸ Α' τμήμα θὰ ἐργάζεται ὅπως καταργηθῶσι τὰ χειρόκτια, τὸ Β' ὅπως καταργηθῶσι τὰ καπέλλα κτλ. Φαντασθῆτε τώρα τὰς ἀστείας σκηνὰς αἱ ὅποια θὰ λυμβάνωσι γῶραν ἂν ἐν ἡ πλειότερα τμήματα κατορθώσουν ὅτι θελοῦν· τὰ δὲ λοιπὰ δὲν τὰ καταφέρουν. Ὁ βλῆτε μίαν κυρίαν φοροῦσαν λαμπρὰν μεταξωτὴν ἐσθῆτα, ὠραῖο καπελλάκι ἀνθοῦρον, ὡς ἐκεῖνο τῆς βασιλισσῆς τῆς ἐκθέσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἰρωνία τῆς τύχης! δὲν θὰ φορῇ γάντια τοῦ μογάλου ἐργοστασίου Σωδέν· ἐπειτα θὰ βλέπετε ἄλλην γοῖρὶς καπέλλο καὶ ὄλα αὐτὰ τὰ παρατρίγωδα, τὰ ὅποια δὲν θὰ εὐχαριστοῦν πολὺ τὰ ἀγαπητὰ γυναικάρια.

Εἰς τινὰ μικρὰν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς παριστάνετο πρότινος καιρῶν ὁ Ἐρνάνης, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἡθοποιοὶ εἶχον μεγάλην σχέσιν πρὸς τοὺς τῶν Ὀλυμπίων, καὶ δι' αὐτὸ οἱ θεαταὶ σπᾶσαντες τὰ σκαμνιά καὶ ἀρπάξαντες τὰ θυξάρια τῶν βιολίων τῆς ὀρχήστρας τοὺς ἐπαίξαν παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, ἕως ὅτου παρεμβῆσα ἡ Ἀστυνομία ἐκώλυσε τὴν περαιτέρω κακοποίησιν τῶν ἡθοποιῶν.

Το γεγονός τοῦτο μᾶς ἐνθυμίζει ἀστυνομικὴν τινὰ διάταξιν ἐκδοθεῖσαν προπέμπουσιν ἐν Νκυπλίῳ, ἥτις εἰδοποιεῖ τοὺς πολίτας ὅτι ἂν ὁ πριστάνων ἰταλὸς ταχυδακτυλουργὸς ἤθελεν ἀποτύχει, ἤθελε συλληφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπειδὴ εἶχε τὴν ατυχίαν αὐτὴν ὁ κακόμενος συνελθῆ καὶ ἐμεινεν 24 ὥρας φυλακισμένος, ἕως ὅτου δηλ. τὸ ἔμαθε ὁ ἐκεῖ πρόξενος.

Περιένομεν νὰ ἴδωμεν ἢ τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον ἐφαρμοζόμενον κατὰ τὸ βρυτόνουν, κοντράλτα, ὄξυφώνου κλ. τῆς Φαβορίτας καὶ τοῦ Φάουστ.

Νὰ καὶ πληροφορία περὶ τῆς παγκλαστίτιδος. Ὁ ἀνα-

τις ὅτι ἐγυμνάζετο εἰς τὰς βαθείας φωνὰς τῆς μουσικῆς κλίμακος.

Ἐστὶ ἐνώπιον τοῦ παραθύρου τὸ ὅποιον ἦνοιξε μεθ' ἑρμιῆς. Βόρειος ἄνεμος, ὄξυς, πεπηγὸς, εἰσώρησεν εἰς τὸν κοιτῶνα συρίζων πενθίμως· προέκυψεν αὐτῇ ἐπιτηριζούσα τὰς ἀθρᾶς χεῖρας τῆς ἐπὶ τῆς κιγκλίδος. Ὁ ἄνεμος ἐκυμάτιζε τὴν λεπτὴν κόμην τῆς καὶ κατέστρεφε τὴν ἁρμονίαν τῆς κοσμήσεως αὐτῆς.

Εὐθὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς προσηλώσασα εἰς τοὺς ὑψηλοτάτους κλάδους μεγίστης πετελέας ἀνέκραξεν:

— Ἄ! ἄ! ἰδοὺ αὐτὸ, τὸ μαῦρον πτηνόν, ἰδοὺ αὐτὸ, ἰδοὺ αὐτὸ.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικίαν. Διηυθύνθη ἐλαφρῶς πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐτοποθετήθη ὀπισθεν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Θέλων νὰ ἴδῃ, ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λουκίας, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν.

— «ὦ! τὸ ἄττημον μαῦρον πτηνόν! ὑπέλαβε. Καὶ μισομένη τὸν κρωγμὸν τοῦ κόρακος καὶ τῆς κορώνης ἤρξατο κραυγάζουσα διὰ φωνῆς βραχνῆς:

— Κοάκ, κοάκ, κοάκ!

Ἄνετριχίσε καταληφθεῖσα ὑπὸ ρίγους.

— Βρρρ... ὦ! κἄναι πολὺ κρῦο, πολὺ κρῦο, δὲν θὰ δυνῆθαι σήμερον νὰ περιβληθῶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτά μου, ἵνα μεταβῶ καὶ συλλέξω ἄνθη.

Πρὸς στιγμὴν ἀνεζήτησεν ἐν τῷ μνημονικῷ τῆς.

καλύψας, τὴν παγκλαστίτιδα ὀνομάζεται Turpin· ὁ κύριος οὗτος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὡς ἐφευρὸν ἀβλαβῆ χρώματα πρὸς βαφὴν τῶν παιγνιδίων τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ δὲν εὐχαριστεῖτο ἐφευρισκόν τοιαῦτα πράγματα ὠφέλιμα, ἀλλὰ μὴ παραδίδοντα τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς μεταγενεστέρους· ἐδίψα ἐφεύρεσιν μεγάλην καταστρέφουσαν τὰ πάντα, ἂν ὄχι δοξάζουσαν τ' ὄνομά του, τοῦλάχιστον καθιστῶσαν αὐτὸ γνωστὸν καὶ χειραγωγούμενον ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας του ταύτης πρὸς τὰς τρίτους τῆς δόξης· ἐφευρε τὴν παγκλαστίτιδα, ἥτις δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ δύο πωληνάρια, περιέχοντα κατὶ ὄξυα, τὰ ὅποια ἐνούμενα καταστρέφουσι τὸ πᾶν.

Ἐν Χερβούργῳ, ἔνθα ἔγειναν διαταγῇ τοῦ ὑπουργείου τῆς Γαλλίας πειράματα, οἱ παρασταθέντες μηχανικοὶ ὤρισαν τὴν ἀναλογίαν τῆς δυνάμεως τῆς παγκλαστίτιδος πρὸς τὴν τῆς δυναμίτιδος, ὅσον καὶ τὴν τῆς δυναμίτιδος πρὸς τὴν τῆς πυρίτιδος. Φαντασθῆτε τὴν λοιπὴν αὐτὴν τὴν παγκλαστίτιδα καὶ συλλογισθῆτε πόσον εὐκολοὶ θὰ ἦνε αἱ αὐτοχειρίαι.

Ἀναπλιώτης.

ΜΙΑ Μ' ΝΟΜΑΧΙΑ Εἰκόν.

(Τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία.)

Κων[πολις]. Ἀγγλος δικαστὴς σήμερον προσεκάλεσε Μπαλατζῖν καὶ ἐνετείλατο αὐτῷ μὴ μονομαχήσαι, ἀλλῶς διατάξει φυλάκισιν του.

Βέλγιον. Ἐγνωστοποιήθη ἡμῖν σήμερον ἀναχώρησις μονομάχων ἐκ Κων[πόλεως], ὅπως μονομαχήσωσιν ἐνταῦθα, ἀρχαὶ ἐλαῶν προφυλακτικὰ μέτρα.

Νεοκάστ. Τηλεγραφοῦσιν ἡμῖν ἐκ Βελγίου ἀναχώρησιν δύο ἐλλήνων καὶ ἐνός διπλωμάτου ἐμποδισθέντων νὰ κτυπηθῶσιν ἐνταῦθα ἐλήφθησαν κατάλληλα μέτρα.

Νέα Ὑόρκη. Χθὲς ἀφίκοντο ἐδῶ δύο Ἕλληνες καὶ εἰς αὐστριακὸς μετ' ἐψευδώνυμον Μπαλατζῖν καὶ Χαργαλιῶς. Ἀστυνομία ἐγκαίρως εἰδοποιηθεῖσα συνέλαβεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἄλσος Μπούρεν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλον νὰ μονομαχήσωσιν.

Τοχκίον. Τρεῖς ἄνθρωποι ἤλθον χθὲς ἐδῶ, καὶ συνελθῆσαν ὑπὸ Κινέζων ὡς κατάσκοποι γάλλοι, ἀργότερον ἐγνώσθη ἡ ἐθνικότης των καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐλευσεῶς των καὶ ἐξεδιώχθησαν.

Καλλιφορτία. Κοσσονάκος τηλεγραφεῖ ἡμῖν περὶ δύο ἐλλήνων καὶ ἐνός αὐστριακοῦ διευθυνομένων ἐδῶ, ὅπως μονομαχήσωσιν· αἱ ἀρχαὶ ἐλαβον ἤδη τὰ κατάλληλα μέτρα.

Βουκουρέστιον. Ἐλάβομεν γράμματα σὰς ἐγκαίρως· θέλωμεν προπαθήσει νὰ σὰς ἐμποδίσωμεν τὴν μονομαχίαν.

Μεγάλῃ Ἀρχτος. Χθὲς κατέπλευσεν ἐδῶ ἀερόστατον κομίζον τρεῖς ἀερόστατας. Ἀμα ἐξῆλθον οὗτοι διεσταύρωσαν τὰ ζῆψη των, ἀλλὰ πάραυτα ἕτερον ἀερόστατον ἔπεσεν εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας· Κοσσονάκος, Κολοκοτρώνης, καὶ δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐξεληθόντες ἐμπόδισαν αἵματα χυσιαν.

Τελευταία Ὡρα.

Δὲν μονομαχοῦμεν!!

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ Πρακτορεῖον Χαβῶ

Παρίσιος, 20 Ἰουνίου. Τὸ ὑπουργεῖον ἀπέκρουσε τὴν προτασιν τῶν ριζοσπαστῶν, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ κατεδάφισις τῶν ὠχυρωμένων τειχῶν τῶν Παρισίων.

Ἀμστελῶδαμον, αὐθιμερόν. Μεγάλῃ πυρκαϊᾷ ἀπέφρασε τὰ ναυπηγεῖα τῶν βασιλικῶν ναυτικῶν. Αἱ ζημίαι ἀνέρχονται εἰς 4 ἑκατομμύρια φλωρινίων.

Κάϊρον, αὐθιμερόν. 22 συλλήψεις ἐγένοντο, 52 δὲ ἄλλαι θεωροῦνται ὡς ἐπικείμεναι μετὰ τῶν ἀραβιστῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν μουσουλμάνων ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως.

Παρίσιος, αὐθιμερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425. Γαλλικὴ ραντα (rente) 108,25. Τουρκικὸν δάνειον 11,32. Ἡνωποικημένον αἰγυπτιακὸν 368. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,29.

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δευτέρα	8 μ. μ.	Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πύλον, Μάρathon, Κυπαρισσίαν, Κατάκολον, Ζάκυνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας καὶ Κόρινθον.
Τρίτη	8 π. μ.	Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, ἔνθα συναντᾶται μετὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα.
Τετάρτη	8 μ. μ.	Διὰ Σύρον.
Πέμπτη	7 μ. μ.	Διὰ Χαλκίδα, Στυλῖδα καὶ Βόλον.
Σάββατον	8 π. μ.	Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Κέρκυραν κατευθεῖαν (ἔνθα συναντᾶται μετὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα) καὶ διὰ Ζάκυνθον, Κατάκολον, Κυπαρισσίαν κτλ. διὰ συναντήσεως εἰς Πάτρας τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.

Σάββατον 7 π. μ. διὰ Χαλκίδα, Στυλῖδα καὶ Βόλον.

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ἤρχισε νὰ πωλῆται κατὰ φυλλάδια εἰς τὰς ὁδοὺς ἀντὶ δέκα λεπτῶν

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ

τὸ ὠραιότατον μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον ἔχει καθῆκον νὰ προμηθευθῇ πᾶς Ἕλληνας καὶ πᾶσα Ἑλληνίς.

ΔΙΝΟΡΑ

Ἡ ἐρωμένη του! Τὸ ὄνομα ἦτο γλυκὺ δι' αὐτήν, τὴν πείνην εἶχεν ἐν ἐκείνῳ, καὶ τὸσον ἡγάπα τὸν ὑπὸ τῶν χιμαίρων τῆς ἐξιδανικευθέντα πρίγγιπα. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο δὲν τὸ ἐπόρθερον, οὔτε τὸ ἐσκέπτετο μάλιστα. Ἀφίνετο νὰ ζῆ, προσηλωμένη εἰς τὸν Ρενέ, καὶ μὴ ἀναμένουσα εἰμὴ τὴν ὄραν, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς, ἐλευθερον, ἀπαλλαγέντα, κηρυχθέντα ἀθῶον:

— Εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Ρενέ!

Ἀκόμη δὲν ἐσκέπτετο οὐδ' ὅτι «ἡ σύζυγος τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί» ἦτο ἡ θὰ ἐγίνετο πρίγγιπέσσα. Δὲν ὄνειροπόλοι τὸν τίτλον, τὸν ὅποιον ἔφερον ὁ Ρενέ. Ἦτον ἐκεῖνος, καὶ διότι ἦτον ἐκεῖνος, τὸν ἐλάτρευεν. Εἶχεν ἡ κόρη ἐν τῇ ἡρωϊκῇ ἀπλότῃ τῆς ψυχῆς τῆς τὴν ἀθωότητα ἢ τὰς χιμαίρας τοῦ πατρὸς, τὰς ὅποιαις ἐξήλειπεν ἡδὴ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὸ ζευγαρωτὸ κελλί μὲ τὴν συντροφίαν τοῦ διαρρηγνύοντος τὰ χρηματοκιβώτια. Καὶ ἡ Δινόρα ἐδοκίμαζεν ἀπειρον, ἀρὰν μὲ τὸ ζευγαρωτὸν ὄνειρον τοῦ Φερῶ ἐλευθέρου, ἐξηγνησμένου ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ Ρενέ, συζύγου τῆς.

Καὶ τότε, παραδόξως ἤρχιζε ζωὴ μεταξὺ τοῦ χορτασμένου ἀπὸ τοὺς Παρισίους παρισινῶ, καὶ τῆς παιδίσκης τῆς ἀυξήθειας ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ μιᾶς βιβλιοθήκης: ζωὴ λαθραίων περιπέτων, τοῦ Ρενέ μὴ θέλοντος πολὺ νὰ φαίνεται, καὶ τὰς Δινόρας μὴ ὄνειρευομένης ἄλλο εἰμὴ νὰ στριζέται μόνη ἐπὶ τοῦ βραχιονίος του, ἀδιάφορον ποῦ. Καὶ περιήγον οὕτως τῶν νεανικῶν τῶν ἐρώτων τὸ εἰδύλλιον εἰς ἀποκέντρους γωνίας, ἀγνώστους εἰς τὸν Σαντεναί καὶ τερποίσας αὐτόν. Ἐπήγαιναν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Δινόρας εἰς τὴν Μοντμάρτρ διὰ τῶν ἀγνώστων δρομίσκων, συγχέμενοι μετὰ τοῦ ὄχλου, ἢ ἀποπλανώμενοι ἐν τοῖς ἐκρηκτικῶς προαστείαις. Ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου τῶν Σαντεναί, παραδόξως ἠδύτητας εὗρισκεν εἰς τὰς ἀγνώστους ἐκεῖνας ἀκρας. Τὴν ἐπαύριον πληκτικῆς ἐσπερίδος, καθ' ἣν ἐντὸς τῶν ζοφερῶν αἰθουσῶν οἱ προσκεκλημένοι ἠναγκαζόντο νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ σιγηλῆς εὐλαθείας ἕνεκα τῆς πασχούσης μητρὸς του, ἠρέσκετο νὰ πλανᾶται μετὰ τῆς Δινόρας μέσῳ τῶν ἀτραπῶν ἐκεῖνων ἐνθα ἠδύνατο νὰ ὁμιλῶσι μετ' ἀλοφώνως, χωρὶς ν' ἀκούωνται.

Καὶ ἐξεπλήσσετο μετ' ἐκείνου ἡ Δινόρα ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὸ Παρίσι οἱ ἀνεξερυνητοὶ καὶ περίεργοι καὶ γραφικοὶ ἐκεῖνοι δρομίσκοι. Παρετήρει μετὰ θάμβους ταξιδιωτικῆς τὰς ἀνοήτους, ἀφιλησούτους, ἀνευ ἀμαξῶν, καὶ ὑπὸ ἐπαρχιακῆς ἀτμοσφαιρῆς περιβαλλομένης ὁδοῦς. Γυναῖκες ἕσταντο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν θυρῶν. Παιδάκια ἐξήρχοντο τρέγοντα ἐκ γειτονεῖκοι σχολεῖοι καὶ αἱ μισοχαρακτικαὶ κρουναὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν συννηόντων μὲ τὰ γυναικίσματα τῶν πουλιῶν, προσπετώντων ἐπὶ τῶν ἀναθαλλόντων δένδρων. Τολύπαι ἀνθῶν ἐπὶ τῶν νεανιζόντων κλάδων ἐγγέλων ὑπεράνω τῶν τοίχων. Τὸ λευκὸν αὐτὸ, τὸ κίτρινον, τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο πράσινον ἤρεσκον εἰς τὴν Δινόραν. Περιχαρῆς, ἀνέπνεε τὴν μέθην τοῦ Ἀπριλίου. Δὲν ἤξευρεν ἡ καρδιά τῆς, γεμάτῃ, ἐν τῇ θερμῇ ἐκρινῇ ἀτμοσφαιρῇ, ἐν ἐπόθει νὰ γελᾷ ἢ νὰ κλαύσῃ.

Καὶ συνθλιβόμενῃ ἐπὶ τοῦ Ρενέ, ἀνερχομένη διὰ τῆς ὁδοῦ Λεσικ τὸν λόφον τὸν ὀδηγοῦντα πρὸς τὸν παλαιὸν μύλον, τὸν μαυρισμένον καὶ ἐξηθροβωμένον ἀπὸ τὰ ὕδατα τῶν βροχῶν,

ἐσταμάτα, ὑπὸ παραδόξου κατεχομένη μελαγχολίας, πρὸ τῆς δροσώδους χλόης καὶ τῶν ἀνθυλλίων τῶν κυκλούντων τὴν κοιλάδα, πρὸ τῆς ἀπόψεως τῶν περιγύρων τῶν Παρισίων, ὀρίζοντος ἀπολλυμένου ἐν τῇ ὁμίχλῃ.

— Εὐρύεις; ἔλεγεν, ἤθελα νὰ ζῶ ἐδῶ αἰωνίως, ἢ νὰ πάγω ἐκεῖ κάτω, μακρὰ, καὶ νὰ περάσω μαζ' ἡ σου ὄλην μου τὴν ζωὴν!

Ἐπόθει ὄντως μακρὰν νὰ φύγῃ, μακρύτερον τῆς ἰσοφαροῦς γραμμῆς τοῦ ὀρίζοντος, ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν, ὑπεράνω τῶν ἀγρῶν, καταμόναχῃ μὲ τὸν Ρενέ, τὸν ὅποιον θὰ ἡγάπα αἰωνίως, ὡς τὸν ἡγάπα σήμερον! Ἀχ! ἂν μπορούσε νὰ διαρκέσῃ αὐτὸ τὸ σήμερον! Πάντοτε, πάντοτε νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἐκείνον. Πάντοτε νὰ ἀγαπᾶται!

Καὶ ὄχι μόνον ἦτο δυνατόν τὸ ὄραϊον ἐκεῖνον ὄνειρον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐτήρει ὄλην ζωὴ καὶ μειδίαμα. Καὶ ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐβδομάδων ἡ δίκη «Βερινὸν καὶ συντροφία» θὰ ἀναθεωρεῖτο! Ἦτο πραγματικὴ ἢ ἐπιρροὴ τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί. Οἱ δικασταὶ ἐπέσπευδον τὴν ὄραν τῆς ἐκκλήσεως. Ἡ Δινόρα οὐδόλως ἐδίσταζεν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς δίκης, οὐδ' ἐπὶ τῆς πίστεως τοῦ Ρενέ. Ἡ μόνη τῆς ἀνησυχία ἦτον ἡ προφανῆς ἀδυναμία τοῦ Φερῶ. Τὸν εὗρισκεν ὠχρότερον καθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν. Ὅταν, καθισμένη ἐπὶ τοῦ ζυλίνου ἐδώλιου, ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ συνδιαλεκτηρίου ἤκουε χωροῦντα τὰ συρόμενα βήματα τοῦ δεσμώτου, τῇ ἐφαίνετο ἐκάστοτε ὅτι τὰ βήματα ἐκεῖνα ἦσαν ἡσυχώτερα, ἐβάρυναν ἐπὶ μᾶλλον.

Ἡ λαϊκὸς καθίστατο ἰσχυρότερος, τὸ πρόσωπον χλωμότερον.

- Ὑποφέρεις; ἔλεγεν ἡ Δινόρα, ἀνήσυχος.
- Ὅχι, ὅπως, ὅπως τῶν κινγκιλιδῶν, ἀπίντα μειδιῶν:
- Ὅχι.
- Λίσθάνεσαι πλῆξιν;
- Διόλου. Μὲ διασκεδάζει ὁ Ποτιέ.
- Ὁ Ποτιέ;
- Ὁ ἄνθρωπος τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ἡ Ποτιέ διηγείτο εἰς τὸν μυθιστοριογράφον τοὺς ἐρωτάς του, καὶ πῶς διὰ μίαν κατεργάραν ἦτις τὸν ἡγάπα εἶχε κλέψει τὸν πάτρωνα καὶ θυσίασει τὴν ζωὴν του.

— Εἶνε πολὺ περίεργον... πολὺ περίεργον... Ὅχι γράψω ἐν βιβλίῳ ἐξ αὐτοῦ. Ἄ! τί ἀνοησία ποῦ εἶναι ὁ ἔρωσ!

Μετὰ ταῦτα ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν Δινόραν:

— Δὲν θέλω νὰ σε ἀπογοητεύσω! Ἀλλὰ μὴ ζητεῖς νὰ εὗρῃς τὸ μυθιστόρημα, ὅπως διόλου ἐν τῇ ζωῇ. Κοστίζει πολὺ ἀκριβὰ τὸ μυθιστόρημα... ὅταν δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ γράφουν!

Ἡ Ρενέ σπανίως ἐζήτηε εἰδήσεις περὶ τοῦ Φερῶ. Ἦδὴ τῷ ἦτον ὀχληρὸν νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ καταδίκου. Ἡ Δινόρα ἐν τοσούτῳ τοῦ εἶπεν ἄπαξ:

— Ὅταν θὰ εἶνε ἐδῶ ὁ πατέρας πρέπει νὰ τοῦ ἠμολογήσω τὰ πάντα!

Ἡ νεανίας ἐδάγκωσεν ἐλαφρῶς τὸν μικρὸν ξανθὸν μύστακά του.

— Εἶχατε ὀρισθῆ! εἶπεν ἡ Δινόρα.

— Ναι, ναι, καὶ δὲν τὸ λησμονῶ ποτὲ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ πρίγγιπ.

Ἐσπευθε νὰ ὑπεκφύγῃ τοιαύτας συνδιαλέξεις. Εὗρισκετο ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τῆς οἰκίας τοῦ Φερῶ: ἐδῶ Βροσχάν. Διὰ νὰ μεταπηδήσῃ εἰς ἄλλο ἀντικείμενον. εἶπεν ἔξωθεν παρατηρῶν κεφαλὴν γυναικίως, τολμηρῶς ἐξεκονισμένην, ἐντὸς μικροῦ πλαισίου. ἀπλοῦ:

— Τί εἶνε αὐτό; δὲ μού φαίνεται κακὸ.

— Εἶνε τοῦ Δελακροά, εἶπεν ἡ Δινόρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ΤΟΥ ΘΝΗΤΟΥ

ΥΠΟ
ΦΑΛΕΖ

Ἔκδοσις δι' ἐλεγμῶν εἰς τὸ θέμα

Ἄφου δεηθῶ τοῦ Θεοῦ, ἵνα διαφυλάττῃ τὴν πατρίδα — ἀφου προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς τοὺς γέροντας καὶ φιλήσω τὴν ἐχθροτόνον χεῖρα τῶν ἐπιζώντων ὀλίγων ἔτι λειψάνων τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, ὅπως ὀφείλει ἕκαστος — ἀφου εὐχθῶ εἰς ὅλους τοὺς συμπατριώτας μου νὰ ἀπαντῶσι διαρκῶς εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τῶν τράπεζαν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην, τὰς βάσεις αὐτὰς τῆς ἀληθοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ εὐχρησθήσεως, λαμβάνω μετὰ τὴν προεσχὴν τὸ ἐργατικὸν σφύριον ἀπὸ χεῖρας, ἵνα ἐξακολουθῆται τὴν ἀγωνιῶδη, πρὸς λάξευσιν τοῦ ἀκατεργάστου τῆς ἀνθρωπότητος λίθου ἐνασχόλησιν καὶ ῥίπτω εἰς τὴν δημοσιότητα κοινωνικὴν μελέτην, ὅπως σήμερον, ὅτε τὸ πᾶν ἐκλονίσθη, προσφέρω, ἐκ παρατηρήσεων πείρας, διὰ καλῆς διδασκαλίας, μικρὰν τοῖς συμπολίταις ὑπηρεσίαν πρὸς τὸν ῥηθέντα σκοπὸν.

Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἔκρινα δέον νὰ τάξω ὀλίγας γραμμὰς καὶ ἱστορήσω — ὅπως καταστήσω ἔτι περίεργον καὶ προσεκτικὸν τὸν ἀναγνώστην — τὸ πῶς συνέλαβον νὰ γράψω ἔργον, τοσούτῳ μάλιστα περὶ τὴν ἔκφρασιν ἰδιότροπον.

Ἡ ἡμέρα τῆς 18 Ἰουνίου 1873 ἀνέτειλε λίαν θερμὴ καὶ πνιγρὰ, ἀναγκάσασα τὸν ἐνταῦθα κόσμον νὰ λάβῃ πρὸς τὸ ἐσπέρας τὴν πρὸς τὰς Στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀγούσαν καὶ καταφύγῃ εἰς τὰ ἐκεῖσε παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ὠδικὰ κασεῖα, ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ σκοτώσῃ ἅμα κατὰ τὴν ἰδέαν του εὐφροσύνης τὴν ὄραν.

Συμπαρασυρθεὶς παρὰ οἴλων καὶ ὄλων φαιδρὸς διὰ τὴν κίνησιν καὶ τὸ πλῆθος, εἰσῆλθον κ' ἐγὼ εἰς ἐν τούτων καὶ καθήσας ἐν γωνία θεώρουν μᾶλλον τὰ περίξ συμβαινόντα, ἅτινα εὐθὺς ἐξ ὑπαρχῆς εἰλκυσαν τὴν προσοχήν, ἢ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐκεῖ εἶδον νεαροτάτους, φωνάζοντας bravo! bis! ὡς φρονήρεις καὶ ῥίπτοντας εἰς πηδῶσαν ὡς αἶγα καὶ ὑψοῦσαν ὑπὲρ τὸ σεμνὸν τοὺς πόδας χορευτρίαν, βαρυτίμους ἀνθοδέσμας ἐκείνην δὲ πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς φιλοφροσύνης, ἀποστέλλουσαν τοῖς θεαταῖς διὰ τῆς χειρὸς φιλήματα — ὅπερ ἐτρέλλανε τοὺς ἀρματαίους τῆς ἐποχῆς μας.

Παρέκει εἶδον τὴν ἀντιπολίτευσιν τῶν ἄνω, ἐτέρους ἐπίσης, συρρίζοντας τὴν χορευτρίαν καὶ χειροκροτοῦντας μακρωδῶς ἄοιδόν — περιβεβλημένην ἐσθῆτα πλέον τῶν τεσσάρων δακτύλων ἄνω τοῦ γόνατος βραχειῶν, ἀληθῶς τσακίστραν καὶ δεικνύουσαν κνήμας εὐδιαθέτους: ἄδουσαν δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν στρουφῶν τοῦ φσματος καὶ διὰ τοῦ λάρυγγος, ὡς νὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀναφυλλήτου (λόξυγγα).

Ἀναμίκτως δὲ τοῦ πλῆθους καὶ τινὰς μελαγχολικοὺς, ἀτενίζοντας μετ' ἐκστάσεως, κινουμένους ἀδιακόπως ὡς νευρῶσπαστα καὶ παρηγορουμένους βόαις συνέπιπτε χαιρετισμὸς ἢ ἀερώδης, οὕτως εἶπεν, ἀσπασμὸς τῆς χορευτρίας ἢ τῆς φουδοῦ ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐρωτοκτυπημένων τούτων.

Ἐπὶ τέλους εἶδον κλητῆρας καὶ χοροφύλακας πειρωμένους διὰ φωνῶν ἀγρίων νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν ἡσυχίαν καὶ θορυβοῦντας πλειότερον τῶν νέων, ἐξακολουθοῦντων τὰς διαδηλώσεις των, ἕως οὗ ἐπῆλθε γυδαία ῥῆξις, ἐξ ἐκεῖνων, ἃς βλέπομεν συχνὰ — κυρίως ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ — καὶ ὧν ἀποτέλεσμα ἡ ὁσημέραι χαλάρωσις τῶν τε πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν δεσμών.

Ἀνεγνώρισα τότε τὴν εἰσαγομένην νέαν διακλάδωσιν τῆς διαφθορᾶς καὶ παραλυσίας εἰς τὸν ἀτυχή αὐτὸν τόπον καὶ τὴν ὀλισθηρὰν ὁδόν, ἣν ἐπορεύετο καὶ ὡς πρὸς τὰ ἦθη ἢ κοινωνία καὶ στενοχωρηθεὶς, διὰ τὴν κατάπτωσιν καὶ κατὰ τοῦτο τῆς ἠθικῆς, ἐβουθήσθην εἰς σκέψεις, ὧν ἀπόρροια νὰ τεθῶ, ἅμα τῇ ἐπανόδῳ οἴκαδε, αὐθωρεῖ εἰς ἔργον καὶ συνθέσῃ τὸ ὑπ' ὄψει, δι' οὗ ὑποδεικνύω — ἐν ᾧ κατὰ τὸ φαινόμενον παίζω εὐτραπέλως — πῶς πρέπει νὰ ἀνατρέφονται καὶ συμπεριφέρονται οἱ νέοι καὶ ὅποιαις ὑποχρεώσεις ἔχει ὁ ἀνὴρ ἀπέναντι ἐαυτοῦ, τῶν συμπολιτῶν, καὶ τῆς πατρίδος.

III

Τὸ ἔργον λοιπὸν, ὅπερ ὑποβάλλεται πλέον καὶ ἀμέσως καθὼ ἐνώπιον τοῦ ἀναγνώστου, ἐνῶ κατ' οὐσίαν διδασκτικόν, εἶνε συνάμα καὶ λίαν τερπνόν, διότι εἶνε ὄσῳ ἀπλή, τοσούτῳ καὶ ἐπωσελῆς μελέτη, ἀνάμικτος φαντασίας καὶ πραγματικῆς. Τὸ ἐδάπτισα πολὺ λογικῶς, ὡς συνοψίζων ἐν αὐτῷ καὶ περιγραφῆν τῶν ἀναποφεύκτων πιερῶν τοῦ βίου καὶ τῶν περιπετειῶν, ἃς ὑφίσταται πεπωμένους ὁ θνητὸς ἐν τῇ προσκαίρῳ: οἱ τρεῖς στεναγμοὶ τοῦ θνητοῦ.

Καθόσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ δράματος εἶναι, ὡς ἐνοεῖτε, ὅλος ἰδανικόν, τὰς πηγὰς ὅμως τῶν γεγονότων ἠντλήσαμεν ἐκ τῶν συμβαινόντων εἰς πᾶσαν κοινωνίαν καθ' ἐκάστην.

Ὡς ἐκ τούτου μάλιστα, ἐπειδὴ ἴσως ἀναγνώστης, ἐμπειρότερος ἐμοῦ τῶν κοινωνικῶν, κάπου εὗρῃ τί ἐναντίον τῆς γνώμης του καὶ κρίνῃ, ὅτι ἔπρεπε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ἔργου — αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν λεπτομέρειαν νὰ διατυπώσωμεν οὕτω ἢ οὕτω καὶ αἱ τοιαῦται παρατηρήσεις δυνατόν νὰ γεννηθῶσι συζητήσεις ὑπὲρ ἢ κατὰ, πρὸς ἄσιν αὐτῶν ἀποφαινώμεθα ἐκ προοιμίων, ὅτι τοῦτο εἶνε δικαίωμα τοῦ γράφοντος, ἀρκεῖ ὅτι — καὶ δικαιολογούμενοι ὅπως ἔδοξε — προσθέτομεν, ὅτι δὲν θέλομεν θέσει ὑπ' ὄψει αὐτοῦ ὑπερφυσικά, ἀλλὰ γεγονότα, ὡς προείπομεν, ἐκ τῶν συνήθως συμβαινόντων καὶ μὲ ὅλους νέαν μέθοδον παρασταθησομένην, ἕως οὗ τὴν συνειθίσωμεν, ἀπὸ ὅσους λεπτολόγους ὡς ἰδιότροπον καὶ ἀσυγχώρητον.

Ἴσως ἕτερος φιλόλογος ἀναγνώστης παρατηρήσει ἡμῖν, ὅτι ὁ σκοπός, δι' ὃν ἐγράψαμεν, ἤθελεν ἐκπληρωθῆ κάλλιον, ἐὰν ἐχρώμεθα τῇ μεθόδῳ τῆς καυτηριάσεως καὶ στιγματισμοῦ τῶν θορυβοποιῶν τῶν τε ὠδικῶν καρφίων καὶ τῶν ζυθοποιῶν ἀπ' εὐθείας, ἀντὶ τῆ ἐμμέσῳ καὶ εὐτραπέλῳ.

Ναι! δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι τὸ ἔργον ἠδύνατο νὰ σφυρηλατηθῆ καὶ ἄλλως καὶ νὰ γείνη μάλιστα καὶ ἐκτενέστερον, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1873, ὅτε, ὡς προείπομεν, συνετάχθη, ἀνήκομεν εἰς τὸν στρατὸν, εἰς ἃν ὑπάρχουσιν ἀπαγορεύσεις τινὲς σκοπίμους καὶ ἠησουτικῶς, ὅπως τὸν κρατῶσι διὰ τοῦ φθῶου καὶ τῆς πίεσεως εἰς ταπεινώσιν, ὡς πιστεύουσιν.

Ἀπερφόγμεν λοιπὸν νὰ δώσωμεν οἰονεὶ λαβὴν πρὸς νέαν καταδιδῶν ἐκ τῶν συνήθων χυδαίων καὶ δολίων, ἀς ὑφιστάμεθα, ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ Γεωργίου, ἐνόσω εἶχομεν βαθμὸν — διὰ μέσου τυφλῶν ὀργάνων ἢ καμνόντων συμπερόντα ὑπουργῶν — ἀπὸ τούτῃ κειροφυλακτουέντας ἐπιτηδείους προδότας τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος, ἣν ἐφρόντισαν καὶ κατέστησαν πρότυπον ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ἄλλ*, ἀναγνώστα, παρατηρεῖς, ὅτι χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωμεν καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐλιγμούς, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σκοπὸν, καὶ ἰδοὺ μάλιστα πατάμεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς αὐλοθύρας τοῦ κυρίου θέματος* ὅθεν προπορεύθητι νὰ εἰσέλθωμεν, ἵνα ἀποτάξωμεν συγχρόνως καὶ τὰς πικρὰς ἀναμνήσεις.

A

Ἡ πρώτη διδασκάλισσα μετὰ τὸ 1821.

II

Ἐπειδὴ τὸ συντόμου μελετήματος ἡμῶν — καθόσον ἐπρεπεν ὁπωσδήποτε νὰ τὸν βλαπτίσωμεν μὲ ἐν ὄνομα καὶ χριστιανικὸν μάλιστα — ἐκαλεῖτο Ἀπόστολος. Αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε τῆς ἐκλογῆς ἡμῶν. Μάλιστα ἐποθοῦμεν, εἰ δυνατόν, ὅλοι οἱ Ἕλληνας νὰ ἡμεθεῖ Ἀπόστολοι, ἐνόσω πατρίδα ἔχομεν ὑπόδουλον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄποστολος ἡμῶν ἐγεννήθη, ὅπως γεννῶνται κατὰ τοὺς ρωσικοὺς νόμους — ἄρ* ἦς ὁ θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον — ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ζῶα καὶ κατὰ τῶν θρησκευτικοφυσικῶν προσέτι τὸ λογικὸν καὶ κυρίαρχον τὸν ζῶον ἦτο ἀπὸ ἐν ἄρρον καὶ ἀπὸ ἐν θῆλυ — ἐνωθέντα νομίμως — ἠμοσιδῆ τῷ τέκνω.

Ἐπειδὴ τὸ πατὴρ τοῦ Κυρ-Αιμπερῆς ἐκ τοῦ χωρίου Ἀγλαδοκάμπου τῆς Ἀργολίδος, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ ἀναγνώστου, ἀνέχετο ἀπαίτησιν, ἐνωμύθη τὴν Εὐφροσύνην ἐκ τῆς πόλεως Ἀργεῶν, πρωτεύουσος τῆς ῥηθείας ἐπαρχίας, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος τῆς ἀναγνωστρίας, ἀνζήλει, καθόσον τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιαιρέσει.

Ἀδιαφοροῦμεν ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ γάμου τῶν, καὶ διὰ τὸ μέρος εἰς ὃ ἐτελέσθη τὸ μυστήριον, καθόσον κατ' ἐκάστην καὶ παντοῦ γίνονται γάμοι. Τοῦτο δὲ μόνον σὰς ὀρίζομεν, ὡς χρησιμεῖον, ὅτι μετὰ τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ φρουρίου Παλαμηθίου ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πελοποννησίου ὀπλαρχηγοῦ Σταΐκου Σταϊκοπούλου, τὴν 30 Νοεμβρίου 1822, ἐπέτειον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, ἀπεκατέστη εἰς Ναύπλιον καὶ καρπὸς μόνος τοῦ γάμου τῶν ὑπῆρξεν ὁ Ἀποστολάκης ἢ Τολαῖνης, καθόσον ἡ Κυρία Εὐφροσύνη Αἰμπερίου, ἀκολοθησάσα τὴν νεοτερισμὸν καὶ ἀσυνήθιστος παιδιόθεν, ἐθεσε στηθόδεσμον καὶ ἐθάλαβη.

II

Ὡς βρέφος ὁ Ἀπόστολος — ὅπως ὅλα τὰ βρέφη λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ἐν γένει — ἦτο καὶ αὐτὸς, σπουδαῖος μάλιστα, προμηθευτῆς ὕλικῶν εἰς βιομηχανικὸν κατὰστημα κανθάρων, οὗχ' ἦτο ἀπηγολεῖτο καὶ εἰς ἑτέρην ἐργασίαν — ἐκλαυθημῶς καὶ κυρίως, ὅταν ἐπέινα.

Τεταρτοετῆς ὄμως, ἐπειδὴ ἀνυσχεῖ τὸν οἶκον μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰς ἀταξίας τῆς ἡλικίας του, κυρίως δὲ, διότι ἀπητέτο καὶ διηγετικῆς προσοχῆς — καὶ τότε αἱ οἰκογένεια, οὐδὲ τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ τῶν νεοπλούτων εἶχον παιδαγωγοὺς ἰδίους — παρεδόθη ὑπὸ τὴν ἐπιτηρήσιν τῆς περιουσίας καὶ μόνης ἐν Ναυπλίῳ διδασκαλίσσης Κυρᾶ-Περεζίτσα.

III

Ἐνταῦθα κάμνομεν τὴν ἀναγκαίαν παρατήρησιν εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἡ Κυρᾶ-Περεζίτσα δὲν εἶνε ἰδανικὸν πρόσωπον ἄπ' ἐναντίας εἶνε καὶ ἱστορικόν. Ἦτο γυνὴ λίαν γνωστὴ καὶ ῥόλον σπουδαῖον ἐπαιξε κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἐκτιμωμένη παρ' ὅλων διὰ τὴν καρτερίαν καὶ ἀπάθειάν τῆς ἐν κινδύνοις καὶ διὰ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματά της.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ζητοῦμεν μάλιστα καὶ τὴν ἀδειαν τοῦ ἀναγνώστου νὰ ἐνδιατρίψωμεν καὶ ὀλίγον, καθόσον ὀφείλομεν, οὐχὶ μόνον νὰ μὴ λησμονῶμεν ποτὲ τοὺς μεγάλους ἐργάτας τοῦ 1821, οἵτινες μᾶς παρέδωκαν πατρίδα ἐλευθέραν, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀναφέρωμεν, ὡς αἰεὶ δυνάμεθα παντοῦ καὶ πάντοτε πρὸς εὐσεβῆ ἀνάμνησιν καὶ παραδειγματισμὸν.

IV

Ἡ Κυρᾶ-Περεζίτσα, ἅμα τῇ τότε ἀποκαταστάσει τῶν πραγμάτων καὶ τῇ κατὰ τὸ 1833 ἀφίξει τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος τῶν Ἑλλήνων Ὀθωνος, τοῦ κληθέντος τριακονταετοῦς τυράννου κατ' εὐφημισμὸν — εἰς ἐν ἐφάνημεν λίαν σκληροὶ καὶ ἀντὶ νὰ ἀπαλλαγῶμεν τῶν ἐλαττωμάτων μας, ἐνομίσαμεν αὐτὸν ἐκ πλάνης κυρίως αἰτίων κκοκοδαμιονίας καὶ παθόντας μανίαν πολιτικοῦ φανατισμοῦ τὸν ἐξεθρονίσσαμεν τὴν 10 ὀκτωβρίου 1862 — ἢ Κυρᾶ-Περεζίτσα λέγω. Ὡς πεπαιδευμένη, ἀπεφάσισε τότε νὰ μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίσσης, διαμένουσα ἐν Ναυπλίῳ.

Κατήρτισε λοιπὸν σχολεῖον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς κεντρικῆς πλατείας τῆς πόλεως καιμένην πασίγνωστον καὶ ἐκτετατημένην οἰκίαν τοῦ πρώην ἀρχαιολογικοῦ καὶ κατόπιν διακεκομμένου ὀπλαρχηγοῦ τῆς ἐπαναστάσεως Νικηταρᾶ Σταματελοπούλου — ἐπικληθέντος Τουρκοφάγου, διὰ τὸν ἥρωισμὸν καὶ τὰς καταστροφάς, ἀς ἐπῆνεγκε κατὰ τῶν ἐγθρῶν — παρὰ τοῦ ὑποποίου μάλιστα καὶ ἐπροστατεύετο, ἢ μᾶλλον ἐθεωρεῖτο ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας του, μὲν ἦς καὶ συγκατάκει.

V

Ἡ Κυρᾶ-Περεζίτσα ἔφερε δίοπτρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, κοινῶς ὀμματογυῖα καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν γυνὴ φέρουσα ὀμματογυῖα ἦτο κατὰ τι ἐκτακτον. Τὰ ὀμματογυῖα ἦσαν τότε τὸ σῶμα τῆς σοφίας τοῦ φέροντος. Ἐφροσύνη δὲ τοιαῦτα μόνον οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ ἱερεῖς* ὅσοι δ' ἔφερον δίοπτρα μὲ πρασίνοὺς ὕλους, ἦσαν οἱ πάσχοντες ἀπὸ ὀφθαλμίας καὶ τοὺς ὁποίους ἐλυποῦντο οἱ λοιποί.

Καθὼς καὶ οἱ ἱατροὶ τότε εἶχον ὡς σύμβολον ταμπακιέραν στοργυλῶν, ἀρκούντως μεγάλην καὶ μαύρην* εἶτι δὲ πρὸς συμπλήρωσιν ἐκράτουν γονθρὴν ῥάβδον ἐπίσης μαύρην, ἔχουσαν κεφαλίδα δυσανάλογον καὶ σφαιροειδῆ ἐξ ἐλεφαντοστέας καὶ ἔφερον πῖλον ἐπίσης μαῦρον ὀμπρε.Ι.Ιουιδῆ.Καὶ τὸ κύριον, ὅτι εἰς αὐτὰ συνίστατο συνήθως καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ τῶν ἱκανότης, καθόσον οἱ πλείστοι τούτων ἦσαν ἀπὸ τοὺς λεγομένους κομπομαγνίτας.

Σήμερον οἱ φέροντες δίοπτρα δὲν κάμνουν διακριτικὴν ἐντύπωσιν, καθόσον καὶ οἱ μὴ σοφοὶ καὶ οἱ μὴ διδάσκαλοι καὶ οἱ μὴ ἱερεῖς φέρουσι τοιαῦτα* ἀν θέλητε μάλιστα καὶ οἱ μὴ πάσχοντες ἀκόμη μὲ πρασίνοὺς ὕλους, διότι ἡ μυωπία καὶ ἡ τύφλωσις κατέστησαν τοῦ σαρκοῦ, καθὼς καὶ τινες ἱατροὶ φέρουσι μαστίγιον ὡς ἐργολάβου καὶ ἐπισκέπτονται, διὰ νεότερας θεραπευτικῆς μεθόδου, τὰς τυχόν εὐαισθητοὺς τῶν ἁσθενῶν.

VI

Τὰ μὲν ἡμαρτὰ, ἄτινα παρέδιδε ἡ Κυρᾶ-Περεζίτσα ἦσαν:

— Γραφῆ, ἢ ἡ ἐκγύμνασις ἐγένετο ἐπὶ ἄμμου διὰ τοῦ λιχανοῦ δακτύλου — μάθημα, ὅπερ παρεδίδοτο συνοδευόμενον ἀδικακόπως μὲ φωνὰς ἀφινόμενας μετὰ πολλῆς σοβαρότητος, καθόσον αἱ δυνατὰ φωνὰ ἦσαν τότε ἡ ἐπίδειξις τῆς δραστηριότητος καὶ πολυμαθίας τοῦ διδασκάλου.

— Ἀνάγνωσις ἣτις ἐγένετο ἐπὶ πινακίδων, ἐκτυπομένων τότε ἐν Βενετίᾳ, καθόσον δὲν ὑπῆρχεν, εἰμὴ ἐν μόνον τυπογραφείῳ, εἰς ὃ ὁ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἀνδρῆς στρατιώτης Γεώργιος Παπαδόπουλος, ἐπιζῶν εἶτι ἐξέδιδε τὴν ἐφημερίδα *Φῆμη*, περιζήτητον τότε λίαν καὶ ἀναφαινομένην ἤδη ἄπαξ τοῦ ἔτους κατὰ τὴν μεγάλην πέμπτῃν τῆς ἑβδομάδος τῶν παθῶν, καθόσον ὁ πατριώτης συντάκτης αὐτῆς ὑπέργηρος καὶ μολὴς τύρων τοὺς πύδας, οὐδὲ ὅπως δ' ἀνταμειφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἀσχολεῖται νὰ εὐρίσκη κατ' ἐκάστην τὰ πρὸς ζωάρκειαν καὶ συντήρησιν τοῦ ὀλίγου εἶτι χρόνου, ὅστις τῷ μνήσκει, πρὶν κλεισθῇ τοὺς σπινθηροβολοῦντας ἀκόμη ὀφθαλμούς του.

Αἱ πινακίδες εἶχον μὲ γράμματα μεγάλου σχήματος τὸ ἀλλοθῆτον, συλλαβὰς καὶ μικρὰς φράσεις. Ὁσάκις μάλιστα ἡ Κυρᾶ-Περεζίτσα παρέδιδε τὸ μάθημα τοῦτο μετεχειριζέτο μακρὸν ἐκ ζύλου ψηφιδεικτικῆν, ἔχοντα ἄκραν ὀξείαν, οὐχὶ μόνον, ὅπως δεκνύη τὰ ψηφία, ἀλλὰ καὶ ὅπως φιλοδορῆ — καὶ τοῦτο ἐπραττε συγχρόνως, καθόσον ἦτο τῆς ἐποχῆς — δι' αὐτοῦ τὰ ἀτακτοῦντα καὶ ἀγνωστοῦντα τὰ ψηφία παιδιὰ, κτυπῶσα ταῦτα ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἦν διέτασσε ν' ἀνοιξοσι, διὰ τῆς φράσεως: «ἀνοιξε καὶ τέντωσε τὸ χεῖρ σου.»

VII

Εἰς τὰ δύο λοιπὸν ταῦτα περιωρίζοντο αἱ διὰ τὸ σχολεῖον παραδόσεις αὐτῆς, ἀλλ' οὐχ' ἦτο οἱ γνώσεις τῆς ἡσάν πλέον εὐρείαι. Ἐγνώριζε πολλὰ διηγήματα περὶ Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ἀρχαίων — ἤξευρεν ὅτι οἱ Φοίνικες κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀνεκάλυψαν πρῶτοι τυχαίως τὴν ὕλην, ἐνῶ ἐτηγάνιζον ἐν παραλίᾳ σμαρίδα — πρᾶγμα δι' ὃ ἐθανομάσθη ὅταν τὸ εἶπε.

Πλὴν! ταῦτα δὲν τὰ παρέδιδεν, ἀλλὰ τὰ ἐδιηγεῖτο μόνον εἰς ἐσπερινὰς συναστροφάς, ἐν αἷς συνθηροῦντο εἰς τοῦ Νικηταρᾶ κυρίως τὸν οἶκον, ἅπαντες οἱ μίναντες τότε ἐν Ναυπλίῳ ὀπλαρχεγοὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Μάλιστα οἱ ἐπιζῶντες τῶν γερόντων διηγοῦνται ἀκόμη, ὅτι ἦλθεν εἰς ῥῆξιν φιλολογικὴν μὲ τὸν γέρω Κολοκοτρώνη, ἐσπέραν τινα.

VIII

Οὗτος διηγοῦμενος, ὅτι εἰς τὴν ἐξῶθεν τῆς Τριπόλεως γενομένην κατὰ τὸ 1822 σπουδαίαν καὶ περιφανῆ μάχην, ἦν ὀδηγήσεν αὐτοπροσώπως, κληθεῖσαν τῆς Γράνας, ἐσέκθη πρὸς ἐμψύχουσιν τῶν Ἑλλήνων — καθόσον πρώτην φοράν ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσωσι μὲ ἔγχρικόν ἱπτικὸν νὰ ἐμιλήσῃ περὶ τῆς δειλίας τῶν Περσιάνων, ἦν ἐδειξαν ἄλλοτε ἐπὶ Μακροβίου καὶ Εἰρῆου εἰς Μακροβίον καὶ στενὸν Ἐλευσίνος καὶ ὅτι ἐμιλῶν προσέθηκε σκοπίμως ὅτι οἱ Περσιάνοι εἶνε οἱ Τούρκοι.

Ἄλλ' ἐνῶ διηγεῖτο ταῦτα διεκόπη μετὰ πολλοῦ σέβασμοῦ καὶ εὐγενείας παρὰ τῆς Κυρᾶ-Περεζίτσα, ἣτις τῷ παρετήρησεν ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ διδασκάλου τοῦ γένους Κοραῆ δὲν καλοῦνται Περσιάνοι, ἀλλὰ Πέρσαι καὶ ὅτι κατὰ

τὴν γεωγραφίαν τοῦ ἐπίσης μεγάλου διδασκάλου τοῦ γένους Κοράμη, οἱ Τούρκοι εἶνε ἕτερον βασίλειον τῆς Ἀσίας ἀπὸ τοῦ τῶν Περσῶν, καλούμενον Τουρκιστάν.

Ἐνωεῖται ὅτι ἡ συζήτησις τότε ἔλαβεν ἄλλην τροπὴν πᾶραυτα ἐγένετο φιλολογικὴ ἀπὸ διηγηματικῆς, ἀλλ' ἡ Κυρᾶ-Περεζίτσα ἐξῆλθε ἐπὶ τέλους νικητρία τῆς φιλολογικῆς πάλης, καθόσον ὁ ἴδιος Νικηταρᾶς, ὁ Δημήτριος Πλαπούτας καὶ ὁ Κίττος Τζαβέλλας, ὀπλαρχεγοὶ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ γέρω-Κολοκοτρώνη παριστάμενοι καὶ πεισθέντες ἐκ τῆς εὐλογίας τῆς ἀνεφώνησαν:

— Γέρω ἔχεις ἄδικον, διότι ὅπως ἐμεῖς γνωρίζομε τὸν πόλεμον, εἶσι καὶ ἡ Κυρᾶ-δασκάλια τὰ γράμματα.

Ὁ δὲ γέρω-Κολοκοτρώνης ἐμολογήσας τὴν ἡττάν του ἐδικαιολογήθη, ὅτι οὕτω τοὺς ἐκάλεε τότε, καὶ ὅτι ἐπεφυλάσσετο ὅταν ὁ θεὸς θελήσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ἀγων καὶ ζῆν, ὡφελήθῃ τῶν γνώσεων, ἀς ἀπέκτιτσε παρὰ τῆς Κυρᾶ-Περεζίτσα καὶ νὰ καλῆ πλέον Πέρσαι τοὺς Περσιάνους.

IX

Ἡ Κυρᾶ-Περεζίτσα ἐφαίνετο εὐθύς ἐξ ὑπαρχῆς τῆς συστάσεως τοῦ σχολεῖου ὅτι εἶχε μέλλον εὐρύτατον καὶ τοῦτο δὲν ἤργησε ν' ἀποκαλυφθῇ. Ἡ δόξα τῆς ἐξετάθη κληθεῖσα καὶ παρ' ὅλων νέος Δημοσθένης, ὅταν εἰς τὰς ἐνικαύσεις ἐξετάσεις παιδίον τί — νομίζω τοῦ περιφήμου ὀπλαρχηγοῦ ἀπὸ τὴν Ἀρκადίαν Μήτρου Ἀναστασοπούλου — ἀνέγνωσε μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ δυνατῆς φωνῆς τὸ

«ἐπιμελοῦ κοπίαιζε, ἐν ὅσῳ εἶσαι νέος,»
«διὰ νὰ μὴ μετανοῆς τὸ ὕστερον μεταίως.»

Ἄμα τὸ παιδίον ἐτελείωσε τὴν ἀνω ἀνάγνωσιν πρῶτον κατὰ ψηφίον, δεῦτερον κατὰ συλλαβὴν καὶ τρίτον κατ' ἐλευθέραν ἀνάγνωσιν καὶ τῷ εἶπον ἅπαντες οἱ παρόντες: «εἶγε», συναγέρσαν δὲ συγχρόνως τὴν Κυρᾶ-Περεζίτσαν, αὐτὴ ἐμπνευσθεῖσα ἐξεφώνησε ἀναλυτικὸν λόγον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, διαρκέσαντα πλέον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας: καὶ ἐθαυμάσθη παρ' ὅλων διὰ τὰς ὑψηλὰς ιδέας τῆς καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ φιλέλληνος στρατηγοῦ Ἀλμειδα, μὴ ἐννοοῦντος τόσον καλὰ τὴν Ἑλληνικὴν, ἀλλὰ χειροκροτοῦντος ἐνθουσιωδῶς, ἅμα ἤκουε ἐν τῷ μεταξύ τοῦ λόγου ὄνομα τι Ἀριστοτέλης, Πλάτων ἢ ἕτερον σοφοῦ ἢ πόλεως Σ. ἄρτια, Ἀθῆναι ἢ ἕτερας γνωστῆς.

Τότε ἡ φῆμη αὐτῆς ἐξῆλθε μέχρι Κορίνθου, Πατρῶν καὶ Καλαβρυτῶν, ὅθεν νομίζω ἐστειλαν καὶ οἱ ἐπίσης ὀπλαρχεγοὶ Πετιμεζαῖοι τὰ τέκνα των, ὅπως ἐκμάθωσιν γράμματα, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μὴν ἀνητρυχοῦν τὸν οἶκον.

Ὡς ἐκ τούτου μάλιστα ἡ Κυρᾶ Περεζίτσα ἐνθαρρυνθεῖσα ἔκαμε δευτέραν ἐμιλίαν κυριακὴν τινα μετὰ τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ τοῦ θέματος:

«Ἀνθρώπος ἀγράμματος ζῦλον ἀπελέκπων»
Καὶ τότε δὴ τότε ἡ φῆμη τῆς ἐξετάθη μέχρι τῆς Σπερῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὁ ἀτρώμητος ἦρος Δημήτριος Πακρῆς ἐκ Μεσολογγίου εἶπε δημοσίως, ὅτι — «ἐάν δὲν ἦτο μακρὰν — καθόσον τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας τότε ἦσαν ὄσβατα — καὶ δὲν ταῖς ἐχόριζε θάλασσα θὰ ἀπέστελλε τὰ τένα του».

X

Τοιαῦτα ἡ ἱστορικὴ Περεζίτσα, ἣτις ἀπέθανε λίαν ὑπέργηρος κατὰ τὸ 1872 ἐν Ναυπλίῳ, ἀπὸ τῶ ὅποιον ἐν ἐμακρύνθη ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς καὶ πλουτελέστατα

δαπάνη τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀειμνήστου Νικηταρᾶ τῆς καλλίστης Ρεγγίνας ἐπίσης μαθητρίδος τῆς.

Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης διότι ἐξετάθην πολὺ, καθόσον ἐκτός ὅτι ἦτο καὶ πρώτη διδάσκαλος τοῦ γραφοντος, ὅστις μάλιστα ἐνθουσιάζεται, ἐπιδειχθέντα αὐτῷ σπουδαίως τὸν ψηφιστικὴν, διότι ἐξεργόμενος τοῦ σχολείου ἔκαμνε διφωνίαν μετὰ τινος ἐτέρου παιδίου ψάλλον τὸ γνωστόν :

«δασκάλα, δασκάλα»
«νὰ πέσης ἀπ' τῆ σκάλα»
«νὰ σπάσης τὴν καυκάλα»

συμβάν ὅπερ ἐπρόδωσε εἰς τὴν διδασκαλίαν, ὡς ὠρρίζετο ἢ ἴδια ἓνα μικρὸν πουλάκι, καὶ ἔκτοτε μάλιστα μέχρι τοῦ ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας του οὔτε ἔψαλλεν, οὔτε ἔπαιζεν ὁ γράφων, ἐνώπιον τῶν μικρῶν παιδίων, ἅτινα κατήγοντο τῆς στέγης εἰς τὴν αὐλήν, μὴ καὶ τὸ εἰπωσι εἰς τὴν διδασκαλίαν — ἐκτός, λέγω, ὅτι ἦτο διδασκαλίσα ἡμῶν, τὴν ἐγνωρίσαμεν καὶ κατόπιν λίαν εὐεργετικὴν, σπουδαίαν καὶ ὠφέλιμον.

Ἦς ἐκ τούτου ἐθεωρήσαμεν καθήκον — ἐπειδὴ μᾶς ἐχρειάζετο διὰ τὸν ἥρωα τῆς μελέτης ἡμῶν, ὅπως δῆποτε μία διδασκαλίσα, — ἀφοῦ ἐξελέξαμεν αὐτήν, νὰ χαράξωμεν ὀλίγας λέξεις πρὸς μνήμην αὐτῆς τῆς πρώτης διδασκαλίσας τοῦ γένους μετὰ τὴν ἐλευθερίαν.

B

Εἰκὼν βεβήλου τῆς ἐποχῆς

I

Ἐκκετῆς ὁ Ἀπόστολος ἐτελείωσε τὸ μάθημά του εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Κυρᾶ-Περεζιτσας καὶ ἐπροβιάσθη εἰς τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν — ὀκταετῆς εἰς τὸ ἑλληνικὸν — δωδεκαετῆς εἰς τὸ γυμνάσιον — δεκαεξαετῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον, καταταχθεὶς εἰς τὴν σχολὴν τῆς φιλολογίας, ἢ ἂν θέλητε, διὰ νὰ μὴ διαμαρτυρηθῶσιν αἱ τρεῖς ἕτεροι σχολαὶ — ἦτοι τῆς Νομικῆς, τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῆς Θεολογίας — κατατάξετέ τον, ἀναγνώσται, ὅπου ὑμῖν ἀρέσκει — εἰκοσαετῆς ἐπεραιώσε τὰς σπουδὰς του, διότι, καθ' ἡμᾶς, οὕτω πρέπει νὰ κανονίζηται ἡ σπουδὴ τοῦ μαθητοῦ.

Μὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, καθ' ἣ ἐπανελάθε τὰ μαθήματά του, ἀπηύθυνε τὴν αἴτησιν, ὅπως δώσῃ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις του. Ἐγένετο αὕτη δεκτὴ. Ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίθη λαμπρὰ καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα μὲ βαθμὸν «ἀρίστα.» Καὶ ἰδοὺ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐχὼν δὲ καὶ τὴν νόμιμον ἡλικίαν τῆς διαχειρίσεως καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τινος πιστοῦ τῆς οἰκίας του, ἐπέδωκεν αἰτήσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως κηρυχθῇ ἐνῆλιξ καὶ παραλάβῃ παρὰ τοῦ κηδεμόνος του τὴν περιουσίαν.

II

Ἐνταῦθα πρὸς διασάφησιν ἀναγκαζόμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Ἀπόστολος εἶχε μείνει ὄρφανός λίαν νέος. Ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθανεῖ ἀπὸ φθίσειν ἕνεκα τοῦ στηθοδέσμου δύο πρὸ τοῦ συζύγου τῆς ἔτη θανάτου, ἐπίσης ἀπὸ μαρasmus διὰ τὴν στέρησίν της. Ἀμφότεροι ἦσαν λίαν φιλόσταργοι καὶ εὐσεβεῖς — τοσοῦτω δι' καλὴν συμπεριφορὰν εἶχον καὶ μὲ τόσω γλυκῷ μειδιάματι ἔδεχοντο πάντα προσερχόμενον, ὥστε εἶχον ἐλκύσει τὴν ἀληθῆ ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῆς ὅλης συνοικίας, θρηνησάσης τὸν θάνατόν των.

Ὁ Ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 πατὴρ του, ὅστις — ἅμα τῇ ἀνακρηξίᾳ ὡς πρωτεύουσας τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἀντὶ τοῦ πρὸς ὠραν Ναυπλίου, εἰς ὃ πρῶτον ἀπαβιάσθη ἐκ Βαυαρίας ὁ Ὁθων καὶ τῆς μεταβάσεως τοῦ βασιλέως ἐνταῦθα — ἐγκατεστάθη καὶ οὗτος ἐπίσης ἀπὸ Ναυπλίου εἰς τὴν νέαν Πρωτεύουσαν.

— Ὁ Κυρ-Λιμπέρης, λέγω, ἂν καὶ τὸν παρεκίνησεν νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ πολιτικὰ, ἵνα τὸν καταστήσῃ ἐλευσινόν, ὅπως ὅλους κατὰ τὸ ἰκσουϊτικὸν σχέδιον ἢ ἐγκάθετος λέπτρα τοῦ Γιεζῆ, ἂν καὶ εἶχε πολλὰς ἐκδουλεύσεις, ἅμα τῇ ἀνεξαρτησίᾳ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, δοξάσας τὸν ὕψιστον, διότι εἶδε ἐλευθερὰν τὴν πατρίδα του, ἐμακρύνθη τοῦ πολιτικοῦ θορύβου εὐθὺς ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν βιομηχανίαν. — Ἐγένετο χρυσοχόος.

Τῷ ἀρωγῇ δὲ τοῦ ὕψιστου, ἂν ἐπεκαλεῖτο ἐν τῇ προσευχῇ του εὐλικρινῶς καθ' ἑκάστην, ἔκαμεν ἐπιχειρήσεις λίαν ἐπωφελεῖς καὶ δι' ἐντίμου τρόπου ἀπέκτησεν ἀρκετὴν περιουσίαν.

III

Καὶ οὕτω ὁ καλὸς χριστιανός, ὅσοι καὶ ἀπλοῦς Κυρ-Λιμπέρης, εἶχε εὐτυχῆς καὶ ἀρθῶνος, παρ' αὐτῷ δὲ καὶ πλείστα ἄλλαι πτωχαὶ οἰκογένειαι τῆς συνοικίας του, ἀλλ' ἅμα τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ συντρόφου, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνθεξῇ εἰς τὴν στέρησίν της ἐμακρύνθη βαθμὴδὸν καὶ προαισθανθεὶς τέλος τὸν θάνατόν του ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ διαθήκην καὶ προσεκάλεσε πρὸς τοῦτο ἐξ ἀγαθότητος καὶ πλάνης τὸν κατὰ τὴν ἰδέαν του ἐντιμότατον, ἀλλ' ὑπὸ μορφῆν τραπέζιτου ἐλευσινόν καὶ ἀσυνειδήτον τοκογλύφον κ. Βέβηλον, ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἐμυλοῦν ἀργὰ, δὲν πλησιάζουν εἰμὴ σπανίως εἰς δημόσια μέρη, ἵστανται πάντοτε σοβαροὶ, ἀλλ' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ μὴ πέσης εἰς χεῖράς των.

Ὁ κ. Βέβηλος σπεύσας ἠρώτησε μετὰ τοῦ συνήθους ὑποκριτικοῦ ὕφους καὶ μετὰ προσπεποιημένης σπουδῆς.

— Τί τρέχει; καὶ προσεκληθὼν ἐγγράφως καὶ ἐπειγόντως, ἐνῷ βλεπόμεθα καθ' ἑκάστην;

— Εὐθὺς θὰ τὸ μάθητε, ἀπήντησε μετὰ πενθίμου ὕφους ὁ Κυρ-Λιμπέρης.

Καὶ λαβὼν αὐτὸν κατ' ἴδιαν, τῷ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς, ὅτι προαισθανόμενος τὸν θάνατόν του ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ διαθήκην, δι' ἧς προτίθεται ν' ἀφίσῃ τὰ τρία τέταρτα τῆς περιουσίας του εἰς τὸν υἱόν του Ἀπόστολον, τὸ δ' ὑπόλοιπον εἰς εὐεργετικὰ καταστήματα, οἷον, ὄρφανοτροφεῖον, νοσοκομεῖον, πτωχοκομεῖον τῶν ἀναπτέρων, βρεφοκομεῖον κτλ. ὅταν θὰ γίνωσι, διότι πρὸ τοῦ 1843 δὲν εἶχον γείνει.

(ἀκολουθεῖ)